

ĢENERĀLADVOKĀTA P. K. VILJALONA [*PEDRO CRUZ VILLALÓN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2010. gada 14. septembrī¹

Satura rādītājs

I — Ievads	I-2139
II — Atbilstošās tiesību normas	I-2141
A — Lisabonas vienošanās	I-2141
B — Divpusējā konvencija	I-2142
C — Savienības tiesības	I-2142
III — Fakti Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums	I-2143
A — Fakti un lietas izskatīšanas process ITSB	I-2143
B — Pārsūdzētā sprieduma kopsavilkums	I-2145
IV — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi	I-2148
V — Daži ievada apsvērumi par Regulas Nr. 40/94 8. pantu	I-2148
A — Iebildumi, kuru pamatā ir agrāk reģistrēta preču zīme: 8. panta 1. un 2. punkts	I-2149
B — Iebildumi, kuru pamatā ir citi apzīmējumi: 8. panta 4. punkts	I-2150
1) 8. panta 4. punkts attiecas uz ļoti dažādiem apzīmējumiem	I-2150
2) 8. panta 4. punkta prasības ir vērstas uz to, lai nodrošinātu tā ietvaros minēto apzīmējumu stabilitāti	I-2153

1 — Oriģinālvaloda — spāņu.

C — Par pamatotību 8. panta 1. punkta prasības pēc analogijas piemērot 8. panta 4. punktam	I-2154
VI — Apelācijas sūdzības analīze	I-2156
A — Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta prasību pārkāpumu	I-2156
1) Pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa: par ITSB pilnvarām novērtēt, vai ir spēkā tiesības, uz kurām ir norādīts saskaņā ar 8. panta 4. punktu	I-2156
a) Lietas dalībnieku argumenti	I-2156
b) Vērtējums	I-2157
2) Pirmā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa: par prasību “izmantošana komercdarbībā”	I-2159
a) Izmantošanas kvantitāte un kvalitāte	I-2159
i) Lietas dalībnieku argumenti	I-2159
ii) Vērtējums	I-2160
b) Nepieciešamā teritorija, lai apstiprinātu “izmantošanu komercdarbībā”	I-2163
i) Lietas dalībnieku argumenti	I-2163
ii) Vērtējums	I-2163
c) Nepieciešamais periods, lai novērtētu “izmantošanu komercdarbībā”	I-2165
i) Lietas dalībnieku argumenti	I-2165
ii) Vērtējums	I-2166
d) Secinājumi	I-2168
3) Apelācijas sūdzības pirmā pamata trešā daļa: par prasību “nebūt tikai vietējas nozīmes”	I-2168
a) Lietas dalībnieku argumenti	I-2168

b) Vértējums	I-2168
4) Secinājums	I-2172
B — Par apelācijas sūdzības otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta un 74. panta 1. punkta pārkāpumu	I-2173
1) Lietas dalībnieku argumenti	I-2173
2) Vértējums	I-2173
C — Apelācijas sūdzības novértējums un lietas nodošana Vispārējai tiesai	I-2175
VII — Tiesāšanās izdevumi	I-2175
VIII — Secinājumi	I-2176

I — Ievads

1. Šī apelācijas tiesvedība veido vēl vienu nodaļu garajā tiesvedības procesā starp Ziemeļamerikas alus darītavu *Anheuser-Busch* un Čehijas alus darītavu *Budějovický Budvar, národní podnik* (turpmāk tekstā — “*Budvar*”),

un kuras ietvaros pieņemti jau vairāki šīs Tiesas spriedumi². Lai gan šiem iepriekšējiem spriedumiem var būt zināma ietekme uz dažiem šīs prāvas jautājumiem, šeit radusies juridiskā problēma vēl līdz šim mūsu judikatūrā nav skatīta.

2 — Pēdējais spriedums ir 2010. gada 29. jūlijā pasludinātais spriedums lietā C-214/09 P *Anheuser-Busch Inc./ITSB* un *Budějovický Budvar* (Krājums, I-7665. lpp.). Plašākai informācijai par konflikta vēsturiskajām saknēm un tā pēdējām tiesvedības nodaļām var skatīt ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus, kas sniegti 2009. gada 5. februārī lietā C-478/07 *Budějovický Budvar* (2009. gada 8. septembra spriedums, Krājums, I-7721. lpp.).

2. Ar Pirmās instances tiesas 2008. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās *Budějovický Budvar/Anheuser-Busch (BUD)*³, kas pārsūdzēts ar apelācijas sūdzību, tika apmierinātas prasības par lēmumu atcelšanu, kuras *Budvar* bija iesniegusi pret vairākiem Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, dizainparaugi un modeļi) (turpmāk tekstā — “ITSB”) Apelāciju otrās padomes lēmumiem, ar kuriem tika noraidīti *Budvar* iesniegtie iebildumi pret *Anheuser-Busch* lūgumu reģistrēt “Bud” kā Kopienas preču zīmi.

3. Lietas īpatnības pamatā ir fakts, ka *Budvar* savus iebildumus pret šo “Bud” reģistrēšanu kā Kopienas preču zīmi ir formulējusi, pamatojoties uz Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi 8. panta 4. punktu⁴, atsaucoties uz agrākām tiesībām uz nosaukumu “Bud”, kuras veido cilmes vietas nosaukums, kuru Austrijā un Francijā aizsargā starptautisko tiesību akti.

4. Tādējādi Tiesa pirmo reizi tiek aicināta interpretēt Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 4. punktu. Tas ir jādara lietā, kas nešķiet vislabākais piemērs minētās tiesību normas piemērošanai. Regulas 8. panta 4. punkta iekšējā loģika vieglāk ir piemērojama tām tiesībām, kuras rodas, vienkārši izmantojot noteiktus apzīmējumus (piemēram, neregistrētām

preču zīmēm, kā arī atkarībā no valsts tiesību aktiem vairākiem firmu nosaukumiem, firmas zīmēm un citām atšķirības zīmēm), nevis tiesībām, kuras izmanto aizsardzību formālas reģistrācijas dēļ, kā tas ir noticis šajā lietā.

5. Iespējams, ka šis pēdējais apstāklis varēja vispārēji ietekmēt Pirmās instances tiesas nolēmumu, tomēr ir skaidrs, ka tam nebūtu jāietekmē apelācijas tiesvedības iznākums. [Regulas] 8. panta 4. punkta interpretācijai, protams, ir jābūt pietiekami elastīgai, lai pielāgotos tajā ietvertu apzīmējumu lielajai dažādībai. Tomēr šai interpretācijai būtu arī jātiecas uz to, lai tā būtu vienīgā. Pretējā gadījumā šo tiesību normu prasības nevarētu pildīt savas pamatfunkcijas — nodrošināt minēto apzīmējumu stabilitāti un faktisko esamību, ko tām ir piešķīris Kopienas likumdevējs.

6. Šīs prasības vairāk ir izteiktas attiecībā uz faktiem, un tas ir jāņem vērā, pārbaudot to ievērošanu. Manuprāt, tā tam ir jābūt arī tādos gadījumos kā šis, kad likumīgā un starptautiskā tiesiskā aizsardzība, iespējams, varētu likt domāt par nepieciešamību pielāgot

3 — Apvienotās lietas T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/09 (Krajums, II-3555. lpp.).

4 — OV L 11, 1. lpp.

prasības par apzīmējuma “izmantošanu” un “piemērojamību”.

vai juridiskām personām, kurām atbilstoši to valsts tiesību aktiem ir tiesības izmantot šādus nosaukumus. Šajā sakarā līgumslēdzējas valsts iestādes, norādot pamatojumu, viena gada laikā, skaitot no ziņojuma par reģistrāciju saņemšanas, var paziņot par nespēju nodrošināt cilmes vietas nosaukuma aizsardzību.

II — Atbilstošās tiesību normas

A — Lisabonas vienošanās

7. Lisabonas Vienošanās par cilmes vietu nosaukumu aizsardzību un to starptautisko reģistrāciju⁵ 1. panta 2. punktā ir noteikts, ka šīs Vienošanās dalībvalstis⁶ apņemas savā teritorijā aizsargāt citu “īpašās savienības” valstu produktu cilmes vietu nosaukumus, kuri tādējādi ir atzīti to izcelsmes valstī un kuri ir reģistrēti Konvencijā par Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācijas dibināšanu (turpmāk tekstā — “WIPO”) norādītajā Starptautiskajā birojā.

8. Saskaņā ar Vienošanās 5. pantu cilmes vietu nosaukumu reģistrācija tiek veikta pēc līgumslēdzējas valsts iestādes pieteikuma par labu publiskām vai privātām fiziskām

9. Atbilstoši 6. pantam un 7. panta 1. punktam cilmes vietas nosaukumu, kas reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, nevar uzskatīt par tādu, kas ir kļuvis par sugas vārdu tīkmēr, kamēr tas izcelsmes valstī tiek aizsargāts kā cilmes vietas nosaukums.

10. Turklāt saskaņā ar Lisabonas vienošanās izpildes kārtības 16. noteikumu, ja starptautiskas reģistrācijas iedarbība līgumslēdzējā valstī ir kļuvusi par spēkā neesošu un spēkā neesamība ir kļuvusi neapstrīdama, šis līgumslēdzējas valsts kompetentās iestādes par šo spēkā neesamību paziņo Starptautiskajam birojā.

5 — Pieņemta 1958. gada 31. oktobrī, pārskatīta Stokholmā 1967. gada 14. jūlijā un grozīta 1979. gada 28. septembrī (*Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums*, 828. sējums, Nr. 13172, 205. lpp.).

6 — Pašlaik 26 valstis ir tā sauktās “Lisabonas Savienības” dalībnieces (<http://www.wipo.int/treaties/en>), tostarp Čehijas Republika.

11. Cilmes vietas nosaukums “Bud”, piemērojot Lisabonas vienošanos, WIPO tika reģistrēts 1975. gada 10. martā ar Nr. 598.

B — *Divpusējā konvencija*

12. 1976. gada 11. jūnijā Austrijas Republika un Čehoslovākijas Sociālistiskā Republika noslēdza Līgumu par izcelsmes norāžu, cilmes vietas nosaukumu un citu nosaukumu aizsardzību attiecībā uz lauksaimniecības un rūpniecisko produktu izcelsmi (turpmāk tekstā — “divpusējā konvencija”) ⁷.

13. Saskaņā ar tās 2. pantu terminus “ģeogrāfiskās norādes”, “cilmes vietu nosaukumi” un “citas izcelsmes norādes” konvencijā izmanto attiecībā uz visām norādēm, kas tieši vai netieši parāda preču izcelsmi.

14. Atbilstoši [konvencijas] 3. panta 1. punktam “nolīgumā, kas jānoslēdz saskaņā ar 6. pantu, Čehoslovākijas norādes Austrijas Republikā tiek rezervētas vienīgi Čehoslovākijas izstrādājumiem”. 5. panta 1. punkta B daļas 2. punktā starp šīm Čehijas izstrādājumu kategorijām, kurām piešķirama divpusējā konvencijā noteiktā aizsardzība, ir minēts alus; un šī nolīguma B pielikumā, attiecībā uz kuru ietverta norāde konvencijas 6. pantā, kā viena no Čehoslovākijas norādēm, kas attiecas uz lauksaimniecības izstrādājumiem un rūpniecības izstrādājumiem (kategorijā “alus”), ir ietverta [norāde] “Bud”.

7 — Austrijā tika publicēta 1981. gada 19. februāra izdevumā *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich (BGBl Nr. 75/1981)* un stājās spēkā 1981. gada 26. februārī uz nenoteiktu laiku.

C — *Savienības tiesības*

15. Kopš 2009. gada 13. aprīļa Kopienas preču zīmju lietošanu nosaka jaunā Regula (EK) Nr. 207/2009 ⁸. Lai atrisinātu šo apelācijas lietu, tomēr *ratione temporis* ir jāpiemēro Regulas (EK) Nr. 40/94 normas.

16. Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 4. punktā, kura interpretācija tiek skatīta šajā apelācijā, ir noteikts šādi:

“Ja neregistrētas preču zīmes vai cita apzīmējuma, ko izmanto attiecīgajā nozarē un kas nav tikai vietējas nozīmes, īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi neregistrē, ja, ciktāl uz attiecīgo apzīmējumu attiecas valsts tiesību akti:

- a) tiesības uz šo apzīmējumu ir iegūtas pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prasītās prioritātes datuma attiecībā uz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu;
- b) šī zīme uzliek īpašniekam tiesības aizliegt kādas nākošās preču zīmes izmantošanu.”

8 — Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) [Nr. 207/2009] par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

17. Tās pašas regulas 43. panta 2. un 3. punktā ir noteikts:

“2. Pēc pieteikuma iesniedzēja lūguma agrākas Kopienas preču zīmes īpašnieks, kas iesniedzis savus iebildumus, apliecina, ka piecu gadu laikā, pirms Kopienas preču zīmes pieteikuma publicēšanas, agrākā Kopienas preču zīme ir Kopienā faktiski izmantota saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta un ko šī persona uzskaita kā savu iebildumu pamatojumu, vai arī norāda pamatotus tās neizmantošanas iemeslus, ar nosacījumu, ka agrākā Kopienas preču zīme tobrīd ir reģistrēta ne mazāk kā piecus gadus. Ja šāda apliecinājuma nav, iebildumus noraida. Ja agrākā preču zīme ir izmantota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, uz ko tā ir reģistrēta, iebildumu izskatīšanas nolūkos uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 2. punktu piemēro attiecībā uz 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētām agrākām preču zīmēm, aizvietojojot izmantošanu Kopienā ar izmantošanu tajā dalībvalstī, kur agrākā preču zīme ir aizsargāta.”

18. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 40/94 74. panta 1. punktu “lietas izskatīšanas procesa laikā Birojs izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, Birojs aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas, pārbaudi”.

III — Fakti Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

A — Fakti un lietas izskatīšanas process ITSB

19. 1996. gada 1. aprīlī, 1999. gada 28. jūlijā un 2000. gada 11. aprīlī un 4. jūlijā *Anheuser-Busch, Inc.* iesniedza ITSB četrus lūgumus “Bud” reģistrācijai par Kopienas preču zīmi (grafisku un vārdisku).

20. 1999. gada 5. martā, 2000. gada 1. augustā, 2001. gada 22. maijā un 5. jūnijā *Budvar* iesniedza savus iebildumus saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 42. pantu, pirmkārt, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, atsaucoties uz starptautisko grafisko preču zīmi Nr. 361.566, kas ir spēkā

Austrijā, Beniluksa valstīs un Itālijā, un, otrkārt, pamatojoties uz tās paša regulas 8. panta 4. punktu, atsaucoties uz cilmes vietas nosaukumu “Bud”, kas jau agrāk ir reģistrēts WIPO 1975. gada 10. martā un ir spēkā Francijā, Itālijā un Portugālē, ņemot vērā Lisabonas vienošanos, un uz šī paša vārda cilmes vietas nosaukumu, kas ir aizsargāts Austrijā saskaņā ar divpusējo konvenciju.

21. Ar 2004. gada 16. jūlija Lēmumu Nr. 2326/2004 Iebildumu nodaļa daļēji pieņēma pret vienas pieteiktās preču zīmes reģistrāciju vērstos iebildumus. Savukārt ar 2004. gada 23. decembra Lēmumu Nr. 4474/2004 un Lēmumu Nr. 4475/2004, un 2005. gada 26. janvāra Lēmumu Nr. 117/2005 Iebildumu nodaļa noraidīja iebildumus, kurus *Budvar* iesniedza pret triju atlikušo zīmju reģistrāciju. *Budvar* iesniedza apelācijas sūdzības par šiem trim Iebildumu nodaļas lēmumiem, ar kuriem ir noraidīti iebildumi, un arī *Anheuser-Busch* apstrīdēja Iebildumu nodaļas 2004. gada 16. jūlija lēmumu, ar kuru iebildumi ir daļēji apmierināti.

22. Ar lēmumiem, kas pieņemti 2006. gada 14. jūnijā lietā R 234/2005-2, 28. jūnijā lietā R 241/2005-2 un 1. septembrī lietā R 305/2005-2, ITSB Apelāciju otrā padome noraidīja *Budvar* iesniegtās sūdzības. Ar 2006. gada 28. jūnijā pieņemto lēmumu Lietā R 802/2004-2 Apelāciju padome apmierināja *Anheuser-Busch* apelācijas sūdzību un

noraidīja *Budvar* iesniegtos iebildumus pilnā apmērā.

23. Šajos četros lēmumos ITSB Apelāciju padome vispirms norādīja, ka *Budvar*, lai pamatotu savus iebildumus, šķiet, vairs neatsaucas uz starptautisko grafisko preču zīmi Nr. 361.566, bet tikai uz cilmes vietas nosaukumu “Bud”.

24. Otrkārt, Apelāciju padome uzskatīja, ka ir grūti iedomāties, ka apzīmējumu “BUD” varētu uztvert kā cilmes vietas nosaukumu vai pat kā netiešu ģeogrāfiskās izcelsmes norādi. Šajā sakarā Apelāciju padome secināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu iesniegtos iebildumus nevar apmierināt, pamatojoties uz tiesībām, kas ir norādītas kā cilmes vietas nosaukums, bet kas faktiski tādas nav.

25. Treškārt, Apelāciju padome, pēc analogijas piemērojot Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu un Regulas (EK) Nr. 2868/95⁹ 22. noteikumu, uzskatīja, ka *Budvar* iesniegtie pierādījumi attiecībā uz cilmes vietas nosaukuma “Bud” izmantošanu

⁹ — Komisijas 1995. gada 13. decembra Regula [Nr. 2868/95], ar ko isteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.).

Austrijā, Francijā, Itālijā un Portugālē nebija pietiekami.

piemērošanas nosacījumiem (ko Apelāciju padome noraidīja, bet *Budvar* uzturēja).

26. Visbeidzot, ceturtkārt, Apelāciju padome uzskatīja, ka iebildumi ir jānoraida arī tādēļ, ka *Budvar* nav pierādījusi, ka apstrīdētais cilmes vietas nosaukums tai dotu tiesības aizliegt izmantot nosaukumu “Bud” kā preču zīmi Austrijā vai Francijā.

28. Savā 2008. gada 16. decembra spriedumā, kas pašlaik tiek skatīts apelācijā, Pirmās instances tiesa apmierināja *Budvar* iesniegto prasību par lēmumu atcelšanu, pieņemot vienīgā minētā pamata pirmo un otro daļu.

B — Pārsūdzētā sprieduma kopsavilkums

29. Pirmās instances tiesa pieņēma vienīgā pamata pirmo daļu, izpētes nolūkos nošķirot cilmes vietas nosaukumu “Bud”, kas reģistrēts saskaņā ar Lisabonas vienošanos, un nosaukumu “Bud”, kas ir aizsargāts saskaņā ar divpusējo konvenciju.

27. 2006. gada 26. augustā¹⁰, 15. septembrī¹¹ un 14. novembrī¹² *Budvar* turpināja celt Pirmās instances tiesā prasības par minēto Apelāciju padomes lēmumu atcelšanu. Savu prasību pamatojumam prasītāja minēja tikai vienu pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta pārkāpumu. Šo vienīgo pamatu *Budvar* izklāstīja divās daļās: pirmā attiecās uz cilmes vietas nosaukuma “Bud” spēkā esamību (Apelāciju padome bija noraidījusi, ka preču zīme “BUD” veido tu cilmes vietas nosaukumu), bet otrā attiecās uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta

30. Attiecībā uz pirmo daļu Pirmās instances tiesa atgādināja, ka saskaņā ar tās judikatūru “valsts preču zīmes spēkā esamība nevar tikt apstrīdēta Kopienas preču zīmes reģistrācijas procesa ietvaros” (88. punkts), no tā secinot, ka “Regulas Nr. 40/94 izveidotās sistēmas priekšnosacījums ir — ITSB jāņem vērā, ka pastāv valsts līmenī aizsargātas agrākas tiesības” (89. punkts). Tā kā Francijā cilmes vietas nosaukuma “Bud” [sekas] nav biju[šas] atzīta[s] par spēkā neesoš[ām] galīgi, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Apelāciju padomei būtu bijis jāņem vērā atbilstošās valsts tiesību normas un saskaņā ar Lisabonas vienošanos veiktā reģistrācija, un tai nebija tiesību apstrīdēt faktu, ka izvirzītās agrākas tiesības ir “cilmes vietas nosaukums” (90. punkts).

10 — Lieta T-225/06.

11 — Apvienotās lietas T-255/06 un T-257/06.

12 — Lieta T-309/06.

31. Attiecībā uz pamata otro daļu Pirmās instances tiesa uzsver, ka saskaņā ar divpusējās konvencijas 2. pantu, “lai attiecīgās norādes vai nosaukumus varētu uzskaitīt divpusējā nolīgumā un lai tie tādējādi varētu saņemt ar divpusējo konvenciju piešķirto aizsardzību, pietiek, ka tie ir tieši vai netieši saistīti ar preces izcelsmi” (94. punkts). Ņemot vērā šos faktus, Pirmās instances tiesa uzskatīja par kļūdainu Apelāciju padomes atzinumu, ka nosaukums “Bud” saskaņā ar divpusējo konvenciju esot īpaši aizsargāts kā “cilmes vietas nosaukums” (95. punkts). Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka divpusējā konvencija joprojām ir spēkā Austrijā attiecībā uz nosaukuma “Bud” aizsardzību, jo nekas nenorāda uz to, ka Austrija vai Čehijas Republika būtu atteikušās no minētās konvencijas, un Austrijā izskatāmās prāvas nav beigušās ar galīgā tiesas sprieduma pieņemšanu (98. punkts).

32. Ņemot vērā iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa secināja, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta prasības, uzskatot, pirmkārt, ka *Budvar* izvirzītās agrākās tiesības nebija “cilmes vietas nosaukums”, un, otrkārt, ka tam, vai apzīmējums “Bud” it īpaši Francijā un Austrijā tiek uzskatīts par aizsargātu cilmes vietas nosaukumu, “ir pakārtota nozīme”, un tādējādi secinot, ka, pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iebildumi nevarot tikt apmierināti (pārsūdzētā sprieduma 92. un 97. punkts).

33. Pirmās instances tiesa pieņēma arī lēmuma atcelšanas vienīgā pamata otro daļu attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta nosacījumu piemērošanu. Šajā otrajā daļā *Budvar* savukārt bija formulējusi divus iebildumus.

34. Pirmais iebildums attiecas uz nosacījumiem par apzīmējuma lietošanu komercdarbībā un uz tās “ne tikai vietēju nozīmi”.

35. Saistībā ar to prasību pārbaudi, kas attiecas uz apstrīdēto apzīmējumu lietošanu komercdarbībā, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, lemjot par Kopienas tiesību normu attiecībā uz agrākas zīmes “faktisko” izmantošanu piemērošanu pēc analogijas (Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punkts). Pirmkārt, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā nav paredzēta šī “faktiskā” apzīmējuma izmantošana, uz kuru ir atsauce iebildumu pamatošanai (pārsūdzētā sprieduma 164. punkts). Otrkārt, Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punktā un Direktīvas 89/104/EEK¹³ 5. panta 1. punktā un 6. panta 1. punktā Tiesa un Pirmās instances

13 — Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīva [89/104/EEK], ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.).

tiesa atkārtoti ir uzskatījušas, ka “attiecīgajai preču zīmei identisks apzīmējums ticis izmantots “komercdarbībā”, j[a] izmantošana tika veikta komerciālās darbības, kas ir vērstā uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā” (165. punkts). Treškārt, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā — “noteikti apzīmējumi var nezaudēt tiem piešķirtās tiesības, lai gan tie netiek “faktiski” izmantoti” (166. punkts). Ceturtkārt, Pirmās instances tiesa uzsvēra, ka šajā gadījumā pēc analogijas piemērojot Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktu un Regulas Nr. 2868/95 22. noteikumu, Apelāciju padome īpaši ir analizējusi attiecīgā apzīmējuma izmantošanu Austrijā, Francijā, Itālijā un Portugālē atsevišķi, proti, attiecībā uz katru teritoriju, kurā, pēc *Budvar* domām, nosaukums “Bud” ir aizsargāts, lai gan Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minētie apzīmējumi “var būt aizsargāti kādā konkrētā teritorijā, lai gan tie nav bijuši izmantoti minētajā konkrētajā teritorijā, bet tikai citā teritorijā.” (167. punkts).

36. Tāpat Pirmās instances tiesa nosprieda, ka “ģeogrāfiskās izcelsmes norāde var tikt izmantota komercdarbībā tāpat kā preču zīme”, tomēr tas nenozīmē, ka attiecīgais nosaukums ir izmantots “kā preču zīme” un līdz ar to tas zaudē savu sākotnējo funkciju (pārsūdzētā sprieduma 175. punkts).

37. Attiecībā uz prasību par darbības jomu Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta teksts attiecas uz konkrētā apzīmējuma piemērojamību, nevis tā izmantošanas piemērojamību. Šī attiecīgā apzīmējuma piemērojamība ietver tā aizsardzības ģeogrāfisko apjomu. Tai nav jābūt tikai vietējai nozīmei. Līdz ar to [Pirmās instances tiesa] uzskatīja, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi arī kļūdu tiesību piemērošanā, attiecībā uz Franciju izveidojot saikni starp attiecīgā apzīmējuma izmantošanas pierādījumu un nosacījumu, kas attiecas uz faktu, ka attiecīgās tiesības nevar būt tikai vietējas nozīmes (180. un 181. punkts).

38. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa secināja, ka vienīgā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir jāuzskata par pamatotu.

39. Vienīgā pamata otrās daļas otrais iebildums ir saistīts ar tiesībām, kuras izriet no iebildumu pamatojumā norādītā apzīmējuma. Šajā punktā Apelāciju padome bija atsaukusies uz nolēmumiem, kas tika pasludināti Austrijā un Francijā, norādot, ka *Budvar* nesot pierādījusi, ka apstrīdētais apzīmējums tai dotu tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu. Pirmās instances tiesa tomēr atgādināja, ka neviens no minētajiem tiesas nolēmumiem nav kļuvis par *res judicata*. Šādos apstākļos Apelāciju padome, lai izdarītu savu secinājumu, nevarēja pamatoties tikai uz šiem spriedumiem. Apelāciju padomei būtu

bijis jāņem vērā arī *Budvar* norādītās valsts tiesību normas, tostarp Lisabonas vienošanās un divpusējā konvencija (192. punkts). Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norādīja, ka ITSB pēc savas ierosmes, izmantojot līdzekļus, kas tam šķiet piemēroti šim nolūkam, ir jāiegūst informācija par attiecīgās dalībvalsts tiesībām (193. punkts). Attiecīgi Pirmās instances tiesa secināja, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu, neņemot vērā visus nozīmīgos faktiskos un juridiskos apstākļus, nosakot, vai Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta ietvaros attiecīgās dalībvalsts tiesības piešķir *Budvar* tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu (199. punkts).

IV — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

40. *Anheuser-Busch* prasība šīs Tiesas kancelejā ir iesniegta 2009. gada 10. martā, un *Budvar* un ITSB atbildes raksti uz apelāciju attiecīgi tika iesniegti tā paša gada 22. un 25. maijā. Nav saņemta nedz replika, nedz atbilde uz repliku.

41. *Anheuser-Busch* lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu (izņemot pirmo rezolutīvās daļas punktu, kas attiecas uz lietu

apvienošanu), pasludināt galīgo spriedumu, noraidot pirmajā instancē iesniegto prasību, vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai, liekot *Budvar* atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

42. ITSB norāda identiskus prasījumus, un *Budvar* lūdz apstiprināt pārsūdzēto spriedumu un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

43. 2010. gada 2. jūnija tiesas sēdē *Anheuser-Busch*, *Budvar* un ITSB pārstāvji sniedza savus mutvārdu apsvērumus un atbildēja uz virspalātas locekļu un ģenerāladvokāta uzdotajiem jautājumiem.

V — Daži ievada apsvērumi par Regulas Nr. 40/94 8. pantu

44. Pirms sākt šīs apelācijas sūdzības analīzi, ir lietderīgi izdarīt vispārīgus apsvērumus par Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, ņemot vērā, ka debātes būs vērstas uz tādu šīs tiesību normas interpretāciju, kāda vēl nav aplūkota Tiesas judikatūrā. Šā punkta pienācīgai interpretācijai ir jāņem vērā arī pārējie iepriekš minētā 8. panta punkti.

A — Iebildumi, kuru pamatā ir agrāk reģistrēta preču zīme: 8. panta 1. un 2. punkts

ir jābūt Kopienā faktiski izmantotai saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta.

45. Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. un 2. punktā ir aplūkoti iebildumi pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju, pamatojoties uz agrāku preču zīmi. Īpaši 2. punkts ļauj izteikt iebildumu, pamatojoties uz agrāk (Kopienā, valstī vai starptautiski) reģistrētu preču zīmi un paredz tādu pašu attieksmi pret valsts preču zīmēm, kuras, lai gan nav tikušas reģistrētas¹⁴, ir labi pazīstamas dalībvalstī, jo tiek lietotas īpaši bieži¹⁵.

48. Otrkārt, saskaņā ar regulas 8. panta 1. punkta nosacījumiem kādas no šo agrāko preču zīmju īpašniekam turklāt ir jāpierāda, ka tā zīme, pret kuras reģistrēšanu iebilst, ir identiska vai līdzīga viņa preču zīmei un ka pastāv sajaukšanas iespēja teritorijā, kurā ir aizsargāta agrākā preču zīme, kas ir identiska vai līdzīga pakalpojumiem vai produktiem, ko apzīmē abas preču zīmes¹⁶.

46. Lai iebildums, kas pamatots ar kādu no šīm agrākajām preču zīmēm, varētu tikt apmierināts, Regulā Nr. 40/94 ir noteiktas vairākas prasības.

47. Pirmkārt, saskaņā ar regulas 43. panta 2. un 3. punktu piecu gadu laikā pirms Kopienas preču zīmes pieteikuma publicēšanas minētajai agrākajai Kopienas preču zīmei

49. Attiecīgi trešā prasība ir tā sauktais specialitātes princips: iebilst var tikai tad, ja lūdz reģistrēt preces vai pakalpojumus, kas ir identiski vai līdzīgi tām precēm vai pakalpojumiem, kurus aizsargā agrākā preču zīme. Šā specialitātes principa piemērošanai ir izņēmums, ja runa ir par Kopienā vai dalībvalstī preču zīmēm ar reputāciju. Tādā gadījumā iebildums ir spēkā pat tad, ja preces vai pakalpojumi nav līdzīgi, ja pieteiktās preču zīmes izmantošanā bez pietiekama iemesla varētu netaisnīgi gūt labumu no agrākās preču zīmes atšķirīguma vai atpazīstamības vai tai kaitēt (8. panta 5. punkts).

14 — Regulas 8. panta 2. punkta c) apakšpunktā šajā ziņā nekas nav precizēts.

15 — 6.a pants 1883. gada 20. marta Parīzes Konvencijā par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību (*Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums*, 828. sēj., Nr. 11847, 108. lpp.), uz kuru šajā jautājumā atsaucas Kopienas regula, liek aizsargāt labi pazīstamas preču zīmes, kas pieder Konvencijas dalībniekiem.

16 — Tomēr, ja preču zīmes un preces un pakalpojumi ir identiski, tiek prezumēta sajaukšanas iespēja: šķiet, ka to var secināt no regulas 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta.

B — *Iebildumi, kuru pamatā ir citi apzīmējumi: 8. panta 4. punkts*

50. Neatkarīgi no iepriekš minētā Regulas Nr. 40/94 8. pantā ir aplūkota arī iespēja, iebilstot pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju, atsaukties uz citiem apzīmējumiem, kuri nav reģistrētas vai plaši pazīstamas preču zīmes.

51. Konkrētāk, 8. panta 4. punktā ir atļauts iebilst “neregistrētas preču zīmes vai cita apzīmējuma, ko izmanto attiecīgajā nozarē [komercdarbībā] un kas nav tikai vietējas nozīmes, īpašniekam”. Tādējādi šajā tiesību normā tiek dotas iespējas relatīvi nenoteiktai apzīmējumu kategorijai (1), tomēr pieprasot, lai tās atbilstu zināmām prasībām, kuru mērķis ir nodrošināt to stabilitāti (2).

1) 8. panta 4. punkts attiecas uz ļoti dažādiem apzīmējumiem

52. Neprecizitāte attiecībā uz tiem apzīmējumu veidiem, uz kuriem var atsaukties šajā

punktā, 4. punktam faktiski liek darboties kā sava veida pagaidu klauzulai vai dažādu apzīmējumu kopumam, kura sastāvā ir ne tikai neregistrētās preču zīmes, kas neatbilst plašas pazīstamības kritērijiem¹⁷, bet arī jebkuri citi apzīmējumi, kurus izmanto komercdarbībā un kas nav tikai vietējas nozīmes.

53. Šo sākotnējo definīcijas neprecizitāti normas piemērošanas jomā lielā mērā ir radījuši apstākļi, ka neregistrētās preču zīmes un pārējie minētajā 4. punktā paredzētie apzīmējumi ir radīti, atzīti un aizsargāti valsts tiesībās, tādēļ tie var būt ļoti dažādi. Apzinoties šo dažādību, ITSB ir publicējis “Oposition Guidelines [Iebildumu procesa vadlīnijas]”¹⁸, kurās ir ietverts aptuvenš to apzīmējumu uzskaitījums, kuri dažādās dalībvalstīs var radīt “agrākas tiesības” Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē. Papildus neregistrētajām preču zīmēm starp šiem apzīmējumiem minētajās vadlīnijās ir minēti arī komercnosaukumi un korporatīvie nosaukumi, uzņēmumu firmas zīmes, preses izdevumu nosaukumi un ģeogrāfiskās izcelsmes norādes. Tāpēc vispārēji tiesību normā ir ietverti gan dažādi

17 — Pretējā gadījumā iebildumi būtu jāpamato ar 2. punkta c) apakšpunktu.

18 — *Guidelines Concerning Proceedings before the Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs). Part C: OPOSITION GUIDELINES* (312.–339. lpp.).

apzīmējumi, kas atšķir vai identificē to apzīmēto komercdarbību, gan citi apzīmējumi, kas norāda to preču vai pakalpojumu izcelsmi, kuriem tie tiek lietoti.

54. Šo apzīmējumu lielākā daļa (neatkarīgi no tā, vai tās ir preču zīmes) neatbilst klasiskajai reģistra shēmai, jo to ekskluzīvās lietošanas tiesības tiek iegūtas vai nostiprinātas lietojumā, nepastāvot nepieciešamībai tās oficiāli reģistrēt¹⁹. Tomēr 8. panta 4. punktā vienlaikus ir ietverti arī apzīmējumi, kas ir bijuši reģistrēti agrāk, tostarp arī dalībvalstī aizsargātās ģeogrāfiskās izcelsmes norādes, ja tās ir reģistrētas saskaņā ar Lisabonas vienošanos vai kādu citu starptautisko līgumu, lai gan tas nav raksturīgākais [ši] noteikuma piemērošanas gadījums.

55. Attiecībā uz šo jautājumu, iespējams, vajadzētu veikt atkāpi un noteikt, uz kādām konkrēti ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm var atsaukties vai nevar atsaukties saistībā ar 8. panta 4. punktu.

56. Pirmkārt, ir jāizslēdz tās ģeogrāfiskās izcelsmes norādes, kas ir reģistrētas Kopienas līmenī, lai gan Regulā Nr. 40/94 šajā ziņā nekas nav precizēts, Regulas (EK) Nr. 510/2006²⁰ 14. pantā ir noteikts, ka, “ja cilmes vietas nosaukums vai ģeogrāfiskās izcelsmes norāde ir reģistrēta saskaņā ar šo regulu, tad preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, kas atbilst vienam no 13. pantā minētajiem gadījumiem un attiecas uz tā paša tipa produktu, noraida, ja preču zīmes reģistrācijas pieteikumu iesniedz pēc dienas, kad Komisijai iesniegts reģistrācijas pieteikums”. Turpinot iepriekš minēto, jaunās Kopienas regulas par Kopienas preču zīmi²¹ 7. panta 1. punkta k) apakšpunktā starp absolūtajiem Kopienas preču zīmes reģistrācijas atteikuma pamatojumiem ir iekļauti Kopienas cilmes vietu nosaukumi un ģeogrāfiskās izcelsmes norādes.

57. Līdz ar to atsauce uz 8. panta 4. punktu būtu spēkā tikai attiecībā uz tām ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm, kas *nav* reģistrētas Kopienas līmenī, taču ir aizsargātas valsts līmenī. To starpā varētu būt tādas ģeogrāfiskās izcelsmes norādes, kas ir bijušas reģistrētas

19 — Dati ir ņemti no *Opposition Guidelines* ietvertā zīmju uzskaitījuma.

20 — Padomes 2006. gada 20. marta Regula (EK) Nr. 510/2006 par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību (OV L 93, 12. lpp.).

21 — Iepriekš minētā Regula Nr. 207/2009.

Lisabonas vienošanās vai kādas citas starptautiskas vienošanās ietvaros²².

ka ar vienkāršu pieteikšanu pietiktu, lai to varētu izmantot atsaucei uz 8. panta 4. punktu: izmantošanas nosacījumi, joma un tiesību raksturojums, ko minētā tiesību norma liek ievērot, arī ir nepieciešami ārpuskopienas ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu gadījumā, uz kurām var atsaukties, lai izteiktu iebildumu pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju, vienīgi izmantojot 8. panta 4. punktu.

58. Šāda veida apzīmējumiem ir oficiālāka aizsardzība, ja tie ir iepriekš pieteikti. Manuprāt, ciktāl šai pieteikšanai ir jābūt normatīvam raksturam, reģistrācijas esamībai ir jābūt vienīgajam elementam, kurš ir jāņem vērā, nosakot, vai attiecīgā ģeogrāfiskās izcelsmes norāde ir spēkā esoša. Tas tomēr nenozīmē,

59. Tādējādi, ņemot vērā *Budvar* teikto tiesas sēdē²³, es uzskatu, ka šā veida apzīmējumu īpašais raksturs un aizsardzība, kas tām piemīt to reģistrācijas starptautiskajā līmenī dēļ, neatbrīvo no šajā tiesību normā paredzēto prasību izpildes. Tikai šo prasību izpilde ļauj garantēt, ka, lai gan runa ir par vienkāršām ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm (kuras šī iemesla dēļ nevar saņemt Kopienas aizsardzību), to nozīme un stabilitāte tām ļauj izmantot šo īpašo aizsardzību. Pretējā gadījumā tās joprojām būtu uzskatāmas par cilmes vietu nosaukumiem un Kopienas ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm.

22 — Uzskatu, ka, ņemot vērā to, ko Tiesa ir noteikusi iepriekš minētajā 2009. gada 8. septembra spriedumā lietā *Budějovický Budvar*, šāda veida ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu pastāvēšana ir iespējama vienmēr, kad runa ir par parastām norādēm, kas nav iekļautas Regulas Nr. 510/2006 piemērošanas jomā. Turpretī no minētā sprieduma var secināt, ka cilmes vietu nosaukumi un ģeogrāfiskās izcelsmes norādes, kuras ir kvalificētas kā reģistrējamas Kopienas limeni, bet nav reģistrētas, turpmāk nevar būt aizsargātas valsts limeni, īpaši izmantojot dalībvalstu divpusējo konvenciju. Kā izriet no lietas materiāliem, *Budvar* uz apzīmējumu "BUD" īpaši atsauca kā uz "cilmes vietu nosaukumu". Papildus šaubām, kas varētu būt par tā patieso būtību, dēļ fakta paša par sevi, ka apzīmējums ir iesniegts kā cilmes vietu nosaukums, kurš nav ticis reģistrēts Kopienas limeni, piemērojot iepriekš minēto judikatūru par Regulas Nr. 510/2006 izsmelošo raksturu, varētu tikt noliegta tā spēkā esamība attiecībā uz iebildumu. Lai gan, protams, iepriekšējie apsvērumi nekādi neietekmē šo procesu, jo *Anheuser-Busch* nav izmantojusi šo minētā apzīmējuma iespējamo trūkumu, un mums nav pamata tam, lai Tiesa varētu vai tas tai būtu jāizvērtē pēc savas ierosmes, it īpaši apelācijas sūdzības ietvaros.

Attiecībā uz "sabiedriskās kārtības" pamatiem skat. ģenerāldokāta Džeikobsa [*Jacobs*] secinājumus, kas sniegti 2000. gada 30. martā lietā C-210/98 P *Salzgitter*/Komisija (2000. gada 13. jūlija spriedums, *Recueil*, I-5843. lpp., 141.–143. punkts), ģenerāldokāta Mengoci [*Mengozzi*] secinājumus, kas sniegti 2007. gada 1. martā apvienotajās lietās C-443/05 P *Common Market Fertilizers* (2007. gada 13. septembra spriedums, *Krājums*, I-7209. lpp., 102. un 103. punkts). Tāpat var skatīt Vesterdorf, B., "Le relevé d'office par le juge communautaire", no: *Une Communauté de droit: Festschrift für G.C. Rodriguez Iglesias, Nomos*, 2003, 551. un nākamās lpp.

23 — *Budvar* izvirzīja šos pašus argumentus pret ITSB arī iebildumu procesā, kā tas konstatējams iepriekš minētā Apelācijas padomes 2006. gada 14. jūnija lēmuma 13. punkta b) apakšpunktā.

2) 8. panta 4. punkta prasības ir vērstas uz to, lai nodrošinātu tā ietvaros minēto apzīmējumu stabilitāti

— otrkārt, divi nosacījumi (“izmantošana komercdarbībā” un “komercdarbība, kas nav tikai vietējas nozīmes”), kas paredzēti, lai nodrošinātu, ka papildu aizsardzībai attiecīgajā valstī runa būtu arī par apzīmējumiem ar zināmu atpazīstamību un komerciālu nozīmīgumu.

60. Sākotnējais 8. panta 4. punkta apjoms, kurā ir dāsni uzskaitīti tie apzīmējumu veidi, kas dod tiesības izteikt iebildumus, atsaucoties uz šo pantu, tūlīt tiek sašaurināts, paredzot dažādus nosacījumus, kas visi ir jāievēro, lai tos varētu izmantot par pamatu, atsakot reģistrēt kādu Kopienas preču zīmi.

61. Šo prasību galvenais mērķis tieši ir ierobežot šā iebildumu pamata piemērošanas jomu tādējādi, lai tos varētu izmantot tikai īpaši stabilu un svarīgu apzīmējumu īpašnieki. Tā minētā panta 4. punktā ir noteikti:

— pirmkārt, divi nosacījumi, kas ir nepieciešami, lai garantētu, ka apzīmējums ir īpaši aizsargāts valsts līmenī (īpaši, ka “tās īpašniekam ir piešķirtas tiesības aizliegt izmantot vēlāku preču zīmi”) un ka tās īpašnieks tiesības to lietot ir ieguvis, pirms tika iesniegts lūgums par Kopienas preču zīmi vai pirms apstrīdētās prioritātes datuma. Šie divi nosacījumi, kas ir ietverti 8. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktā, loģiski ir jāizskata, ievērojot “tās dalībvalsts tiesības, kas attiecas uz minēto apzīmējumu”;

62. Kopienas likumdevējs ir pamatojies uz nepieciešamību aizsargāt atzītus apzīmējumus valsts līmenī, taču uzsverot divus aizsardzības līmeņus: pirmo — apzīmējumiem, kuriem piemīt īpaša nozīme, lai tie tiktu “lietoti komercdarbībā” un “nebūtu tikai vietēja mēroga”, kas var apturēt Kopienas preču zīmes reģistrāciju Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē, un otro — vietēja mēroga tiesībām, kas nevar kavēt Kopienas preču zīmes reģistrāciju, taču var kavēt tās lietošanu tajā teritorijā, kur šīs tiesības ir aizsargātas, piemērojot tās pašas regulas 107. pantu.

63. No dalībvalsts preču zīmēm tiek izvēlētas un ar dubulto “izmantošanas” un “mēroga” kritēriju īpaši aizsargātas tās preču zīmes, kurām ir tādas īpašības, kas var pamatot kādas preču zīmes reģistrācijas apturēšanu Kopienas līmenī. Kā jau pamatoti ir norādījis apelācijas sūdzības iesniedzējs, ja kāds dalībvalsts apzīmējums ļautu liegt reģistrēt kādu Kopienas preču zīmi, tad būtu praktiski neiespējami panākt vienu kopīgu preču zīmi visai Eiropas Savienībai. Reģistrēta Kopienas preču zīme ir spēkā un tiek aizsargāta

visā Eiropas Savienības teritorijā (Regulas Nr. 40/94 1. pants). Tādējādi, lai kāds valsts apzīmējums vai apzīmējums, kurš ir aizsargāts vairākās dalībvalstīs, varētu radīt šķērslī šim pieteikšanas procesam, tam ir jāpiemīt īpašam spēkam, proti, īpašībām, kas tam ļauj apturēt kādas preču zīmes reģistrāciju visā Eiropas Savienībā.

tikai tad, ja ir izpildīti šie nosacījumi, kuru nolūks ir nodrošināt minimālu stabilitāti.

64. Manuprāt, tādas īpašības nerodas tūlīt pēc iespējamās reģistrācijas. Ar likumdevēja lietotajiem terminiem, šķiet, ir uzsvērts, ka ir jāveic faktiem tuvāks novērtējums saistībā ar nozīmīgumu preču aprītē. Galu galā, runa ir par prasībām, kuras likumdevējs apzināti ir noteicis faktiskajai jomai un kuras vairāk ir saistītas ar faktiem nekā ar juridiskās aizsardzības abstraktajiem datiem.

66. Nobeigumā, es uzskatu, ka jau šajā sākotnējā izklāstā ir jāprecizē, ka šīs 8. panta 4. punkta prasības vai raksturlielumi veido robežas, kuras *ad hoc* ir radījis likumdevējs un kuras nav salīdzināmas ar prasībām, kuras ir noteiktas citiem iebildumu pret Kopienas preču zīmes reģistrēšanu pamatiem.

C — Par pamatotību 8. panta 1. punkta prasības pēc analogijas piemērot 8. panta 4. punktam

65. Lielākajai daļai apzīmējumu, uz kuriem varētu attiecināt šo pantu, abi elementi piemīt vienlaikus. Ja tā nav, kā tas ir šīs lietas gadījumā, 8. panta 4. punktā ir paredzētas papildu pārbaudes par faktiskajiem datiem — kur, kad un kādos apstākļos ir lietots attiecīgais apzīmējums. Lai gan tā juridiskā aizsardzība valsts līmenī nav atkarīga no šiem faktiem un pastāv pat bez nepieciešamības to jebkādi lietot, apzīmējumu var izmantot iebildumu procesā

67. Pārsūdzētajā spriedumā un pašā apelācijas sūdzībā par argumentu atkārtoti ir izmantota piemērotība vai — vajadzības gadījumā — nepiemērotība 8. panta 4. punkta ietvaros izmantot prasības, kuras iebildumiem, kas ir pamatoti ar agrāku preču zīmi, ir noteiktas 8. panta 1. punktā un citās ar to saistītās tiesību normās, piemēram, 43. pantā. Šī daļējā prasība pēc analogijas ir radījusi, kā mēs to vēlāk redzēsim, pretrunīgus risinājumus. Galvenais arguments, kurš tiek izmantots, lai pamatotu minēto 8. panta 1. punkta un 43. panta 2. un 3. punkta piemērošanu pēc analogijas, ir tas, ka preču zīmes esot pelnījušas labvēlīgāku attieksmi nekā pārējie apzīmējumi, jo gan valsts preču zīmes (saskaņotās),

gan Kopienas preču zīmes regulē viendabīgi standarti, kuri ir pieņemti visā Savienības teritorijā un piedāvā lielākas garantijas nekā neregistrētās preču zīmes vai jebkurš cits 8. panta 4. punktā minētais apzīmējums.

preču zīmēm tiek prasīts, lai tās tiktu lietotas 5 gadus. Kas attiecas uz 8. panta 4. punkta apzīmējumiem, likumdevējs ir gribējis izveidot atšķirīgu prasību ietvaru, kas būtu pietiekami stingras, lai nepamatoti nepaplašinātu šī noteikuma piemērošanu, tomēr lai tās būtu arī pietiekami elastīgas un varētu pielāgot visdažādākajām to apzīmējumu, uz kuriem šādi varētu atsaukties, pazīmēm.

68. Manuprāt šai argumentācijai trūkst pieņācīga pamatojuma. Regulā Nr. 40/94 pamati iebildumiem pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju ir apvienoti vairākos blokos, katram piešķirot atšķirīgas prasības, tādēļ, veicot gradāciju no augstāku prasību līmeņa līdz zemākam līmenim atkarībā no augstāka vai zemāka uzticamības līmeņa, kādu Kopienas likumdevējs varētu būt piešķīris attiecīgajam apzīmējumam, nozīmētu šī jautājuma pārlieku vienkāršošanu. Ja papētīsim tuvāk minētās prasības, tad argumenti neiztur kritiku.

69. Protams, reģistra vai saskaņošanas Kopienas līmenī esamība ir elementi, kurus likumdevējs ir ņēmis vērā, taču tikai saistībā ar attiecīgo apzīmējumu būtību: tikai tā var izskaidrot, kādēļ Kopienas cilmes vietu nosaukumiem nav noteiktas nekādas prasības par to lietošanu²⁴, savukārt reģistrētajām

70. Šī dažādība, manuprāt, ir vienīgais faktors, kas ļauj izskaidrot, kādēļ 8. panta 4. punktā nav prasīts ievērot specialitātes principu šādā veidā izteiktiem iebildumiem. Pretēji iebildumiem, kuri ir pamatoti ar agrāk reģistrētu preču zīmi, kuri ir pieņemami tikai tad, ja attiecas uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski vai līdzīgi tās preču zīmes identiskām vai līdzīgām precēm vai pakalpojumiem, pret kuras reģistrēšanu iebilst, ja tiek norādīts uz neregistrētu preču zīmi vai jebkādu citu atšķirīgu apzīmējumu, prasības par priekšmeta identiskumu vai līdzību nav nepieciešamas (ja vien to neprasa valsts tiesību akti, lai piešķirtu apzīmējuma īpašniekam "tiesības aizliegt izmantot vēlāku preču zīmi"). Var izrādīties divkārt pārsteidzoši konstatēt, ka specialitātes princips tiek prasīts, lai efektīvi atsauktos uz cilmes vietas nosaukumu vai Kopienas ģeogrāfiskās izcelsmes norādi kā absolūtu pamatu vēlākas Kopienas preču zīmes reģistrācijas aizliegumam²⁵.

24 — Regulas Nr. 510/2006 14. pants un jaunās regulas par Kopienas preču zīmi (Regula Nr. 207/09) 7. panta 1. punkta k) apakšpunkts.

25 — Skat. iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētos nosacījumus.

71. Manuprāt, viss iepriekš minētais pierāda, ka “lielākas garantijas”, kuras vismaz teorētiski piedāvā Kopienas vai saskaņotie nosaukumi, nav vienīgais vērā ņemamais faktors, interpretējot nepieciešamās prasības, lai noteiktu apzīmējumu izmantotu kā iebildumu pret vēlāku Kopienas preču zīmi. 8. panta 4. punkta nosacījumi ir jāuzskata par kopumu un tos nevar salīdzināt ar risinājumiem, kurus likumdevējs ir paredzējis atšķirīgām situācijām.

VI — Apelācijas sūdzības analīze

72. Apelācijas sūdzības iesniedzējs min divus pamatus, kas, pirmkārt, balstās uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta prasību pārkāpumu un, otrkārt, uz šīs pašas regulas 8. panta 4. punkta un 74. panta 1. punkta prasību pārkāpumu.

A — *Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta prasību pārkāpumu*

73. Pirmais apelācijas sūdzības pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta prasību pārkāpumu, ir sadalīts trīs daļās.

1) Pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa: par ITSB pilnvarām novērtēt, vai ir spēkā tiesības, uz kurām ir norādīts saskaņā ar 8. panta 4. punktu

a) Lietas dalībnieku argumenti

74. *Anheuser-Busch* apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 79.–100. punktā uzskatot, ka Apelāciju padome nav pilnvarota noteikt, vai *Budvar* bija pierādījusi to agrāko tiesību spēkā esamību, uz kurām tika norādīts saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu.

75. Savā apelācijas sūdzībā *Anheuser-Busch* apgalvo, ka ITSB ir jānosaka, vai tās tiesības, ar kurām ir pamatoti iebildumi, patiešām pastāv, kā ir apgalvots, vai tās ir piemērojamas un vai uz tām var atsaukties, iebilstot pret Kopienas preču zīmes [reģistrācijas] pieprasījumu. Vienkārša atsauce uz tiesību reģistrāciju valsts līmenī, pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, nav pietiekama, lai konstatētu šo tiesību pastāvēšanu: reģistrācija radot vienīgi juridisko prezumpciju.

76. *Anheuser-Busch* kritizē arī to, ka savu argumentu pamatojumam Pirmās instances tiesa atsaucoties uz savu judikatūru attiecībā uz

Regulas Nr. 40/94²⁶ 8. panta 1. punktu, ierosinot to piemērot pēc analogijas. Atbilstoši šai judikatūrai valsts preču zīmes spēkā esamība nevar tikt apšaubīta Kopienas preču zīmes reģistrācijas procesā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka nav likumīga pamata, lai konstatētu šādu analogiju ar 8. panta 1. punktu, jo saskaņošana preču zīmju jomā garantē, ka preču zīmēm, kuras ir reģistrētas visā Savienības teritorijā, piemēro vienādus kritērijus un standartus, savukārt 8. panta 4. punktā [minētie] apzīmējumi nav saskaņoti.

ka ITSB nav pilnvaru lemt par šo preču zīmju spēkā esamību, jo, tāpat kā minētās preču zīmes, tās regulē attiecīgās dalībvalsts tiesības, un par to spēkā esamību var tikt lemts vienīgi šādā veidā.

b) Vērtējums

77. Manuprāt, nevar teikt, ka Pirmās instances tiesa būtu analogiski piemērojusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punktu. Patiesībā ar pārsūdzēto spriedumu uz 4. punktā [minētajiem] apzīmējumiem ir tikai paplašināts pamatojums, kurš judikatūrā ir attiecināts uz reģistrētajām valstu preču zīmēm, uzskatot,

78. Tas, ka dalībvalstu preču zīmes esot saskaņotas, bet pārējie apzīmējumi neesot saskaņoti, manuprāt, šajā ziņā nav noteicošais faktors.

79. Radot pamatu 8. panta 4. punktā [minētajam] iebildumam, Kopienas likumdevējs piešķīris uzticību arī minētajām valstu tiesībām, ar nosacījumu pārbaudīt prasības, kuru nolūks ir sašaurināt šīs tiesību normas piemērošanas jomu (tiesību pagaidu prioritāti, ja runa ir par apzīmējumu, kurš ir īpaši aizsargāts valsts līmenī, tā izmantošanu komercdarbībā un tā nozīmīgumu, kas pārsniedz valsts mērogu). Savienības kompetentās iestādes var pārbaudīt tikai šo prasību kopumu, taču neapšaubot nedz attiecīgās valsts tiesību spēkā esamību, nedz to aizsardzības spēkā esamību dalībvalstī. Pretējā gadījumā ITSB varētu tikt atzītas tiesības interpretēt un piemērot valsts tiesību normas, kas pilnīgi neatbilst tā kompetenču jomai un kas praksē varētu radīt nopietnus traucējumus apzīmējuma aizsardzībai valsts līmenī.

26 — Pirmās instances tiesas 2002. gada 23. oktobra spriedums lietā T-6/01 *Matratzen Concord/ITSB — Hukla Germany* ("MATRATZEN") (*Recueil*, II-4335. lpp., 55. punkts), 2004. gada 30. jūnija spriedums lietā T-186/02 *BMI Bertollo/ITSB — Diesel* ("DIESELIT") (Krājums, II-1887. lpp., 71. punkts), 2005. gada 21. aprīļa spriedums lietā T-269/02 *PepsiCo/ITSB — Intersnack Knabber-Gebäck* ("RUFFLE'S") (Krājums, II-1341. lpp., 26. punkts) un 2007. gada 22. marta spriedums lietā T-364/05 *Saint-Gobain Pam/ITSB — Propansa* ("PAM PLUVIAL") (Krājums, II-757. lpp., 88. punkts).

80. Tomēr es uzskatu, ka tikai gadījumā, ja apzīmējuma aizsardzība attiecīgajā dalībvalstī būtu galīgi zaudējusi spēku (ar galīgu tiesas spriedumu vai ar attiecīgu procedūru), ITSB būtu varējis un tam būtu jāņem vērā šie fakti un jānoraida ar minēto apzīmējumu pamatotais iebildums.

81. Iepriekš minētais šķiet īpaši acīmredzams tādā gadījumā kā šis, kad apzīmējuma aizsardzība rodas ar tādu oficiālu aktu kā reģistrācija. Tādā gadījumā ir normāli, ka šīs reģistrācijas spēkā esamību nevar apšaubīt Kopienas preču zīmes pieteikšanas procesā, bet tikai atcelšanas procesā saskaņā ar šai reģistrācijai piemērojamām tiesību normām.

82. Ņemot vērā Lisabonas vienošanos, tikai līgumslēdzējas valsts administratīvās iestādes var atcelt jau reģistrētu cilmes vietu nosaukuma juridisko spēku, ja gada laikā pēc reģistrācijas paziņojuma saņemšanas ir paziņots, ka nav iespējams nodrošināt cilmes vietas nosaukuma aizsardzību (Lisabonas vienošanās 5. pants), ja to aizsardzība ir atzīta par spēkā neesošu izcelsmes valstī (Lisabonas vienošanās 6. un 7. pants). Ir tikai šie divi veidi, kā apšaubīt starptautiskas reģistrācijas spēkā esamību un aizsardzības efektivitāti, ko šī

reģistrācija nodrošina dažādās līgumslēdzējās valstīs.

83. Attiecībā uz aizsardzību, kas pamatojas uz divpusējo konvenciju, manuprāt, tikai konvencijas denonsēšana, grozīšana vai galīgais tiesas spriedums, ar kuru tiek noteikta aizsardzības izbeigšanās attiecīgajā valstī, ļautu izslēgt, ka pastāv reāls apzīmējums, uz kuru attiecas iebildumi, kas pamatojas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu.

84. Šajā gadījumā Apelāciju padome uzskatīja par “mazsvarīgu” jautājumu par to, vai apzīmējums “Bud” tika uzskatīts par aizsargātu cilmes vietas nosaukumu Francijā, Itālijā un Portugālē, ņemot vērā Lisabonas vienošanos, un Austrijā divpusējās konvencijas ietvaros, kas noslēgta starp šo dalībvalsti un Čehijas Republiku, jo “iebildumus nevar pieņemt, pamatojoties uz tiesībām, kas parādītas kā cilmes vietas nosaukums, bet patiesībā tādas nav”. Tāpēc ITSB pamatojas uz īpašībām, kas doktrīnā un pašā Kopienas tiesiskajā regulējumā²⁷ ir prasītas, lai apzīmējumu varētu kvalificēt par cilmes vietas nosaukumu, secinot, ka minētais apzīmējums netiek apdraudēts. Tātad, ņemot vērā iepriekš minēto, šie apsvērumi nebūt nav noteicošie. Ciktāl minētās tiesības nav tikušas galīgi atzītas par spēkā

27 — Regula Nr. 510/2006.

neesošām saskaņā ar tiesību aktos paredzētajām procedūrām, kas tām piešķir aizsardzību, Apelāciju padome nevarēja apšaubīt ne to spēkā esamību, ne to, vai tās ir “cilmes vietas nosaukums”.

pieprasījuma datumu kā attiecīgo datumu un to aizstājot ar šā pieprasījuma publicēšanas datumu.

85. Tāpēc es uzskatu, ka apelācijas sūdzības pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

87. Tādā veidā Pirmās instances tiesa prasību par “izmantošanu komercdarbībā” esot interpretējusi pēc iespējas mazāk stingri, pieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā.

2) Pirmā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa: par prasību “izmantošana komercdarbībā”

a) Izmantošanas kvantitāte un kvalitāte

86. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa prasību par “izmantošanu komercdarbībā”, kā to nosaka 8. panta 4. punkts, ir kļūdaini interpretējusi trīs aspektos: pirmkārt, attiecībā uz izmantošanas kvantitāti un kvalitāti, prasīto “izmantošanu komercdarbībā” neattiecinot uz reģistrētām preču zīmēm, otrkārt, attiecībā uz izmantošanas vietu, apgalvojot, ka var pieņemt pierādījumus, kuri ir radušies citu dalībvalstu teritorijā, nevis tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir aizsargātas minētās tiesības, un, treškārt, attiecībā uz piemērotu laika posmu, lai pierādītu izmantošanu, noraidot reģistrēšanas

i) Lietas dalībnieku argumenti

88. Pirmais no šiem trim iebildumiem attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 160.–178. punktu. Tajos Pirmās instances tiesa esot uzskatījusi, ka “izmantošana komercdarbībā”, ņemot vērā Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, nesot jāinterpretē tāpat kā prasība par “faktisku izmantošanu”, kas tās pašas regulas 43. panta 2. un 3. punktā ir noteikta attiecībā uz iebildumu, kurš ir pamatots ar agrāku preču zīmi, kā to esot darījusi Apelāciju padome.

89. Apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē šo interpretācijas variantu, argumentējot, ka tad, ja nosacījums par “faktisku izmantošanu”

netiek piemērots atbilstošā 8. panta 4. punkta kontekstā, reģistrētajām preču zīmēm, lai tās izmantotu kā iebildumu pret vēlāku Kopienas preču zīmes reģistrāciju, esot noteiktas stingrākas prasības nekā jau minētajiem 4. punkta apzīmējumiem. Tāpat kā, lai konstatētu kādas preču zīmes tiesību pārkāpumu (Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punkts), ir noteiktas mazākas prasības nekā tās uzturēšanai (regulas 15. pants un 43. panta 2. un 3. punkts), *Anheuser-Busch* uzskata, ka jāievēro maksimāla stingrība, ja, kā tas ir 8. panta 4. punkta gadījumā, runa ir par to, ka “var radīt tiesības, kas var ietekmēt cita uzņēmuma komercdarbību”.

ii) Vērtējums

91. *Budvar* piedāvā interpretēt formulējumu “izmantošana komercdarbībā” tādā pašā veidā kā pašā pārsūdzētajā spriedumā. Būtibā tas būtu kā kompromiss starp Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punkta jēdzienu “faktiskā izmantošana” un interpretāciju, kas judikatūrā ir sniegta identiskiem terminiem “izmantošana komercdarbībā”, kas izmantoti Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punktā un Direktīvas 89/104 5. panta 1. punktā un 6. panta 1. punktā.

90. Tādējādi, kā uzskata *Anheuser-Busch*, šī “faktiskas izmantošanas” kritērija piemērošana izraisītu to, ka, pirmkārt, nevarētu ņemt vērā un uzskatīt par pierādījumu bezmaksas paraugu izsniegšanu, kas no šī koncepta, kā to uzskata apelācijas sūdzības iesniedzējs, tika izslēgti ar spriedumu lietā *Silberquelle*²⁸. Tāpat, lai to varētu uzskatīt par faktisku, cilmes vietas nosaukuma vai ģeogrāfiskās izcelsmes norādes izmantošana, uz kuru atsaucas saskaņā ar 8. panta 4. punktu, būtu jānosaka saskaņā ar šī apzīmējuma galveno funkciju, kura ir nekas cits kā — garantēt patērētājiem produktu ģeogrāfisko izcelsmi un tiem piemītošās īpašības.

92. Patiešām, starp abiem izmantošanas līmeņiem pastāv ievērojamas atšķirības. Pirmkārt, judikatūrā tiek uzskatīts, ka preču zīme ir “faktiskas izmantošanas” priekšmets Regulas Nr. 40/94 43. panta izpratnē, ja [tā tiek izmantota] “atbilstoši tās pamata funkcijai, t.i., garantēt to preču vai pakalpojumu identitāti, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, lai radītu vai saglabātu šo preču vai pakalpojumu noietu, izslēdzot simboliska rakstura izmantošanu, kuras vienīgais mērķis ir saglabāt preču zīmes

28 — 2009. gada 15. janvāra spriedums lietā C-495/07 (Krājums, I-137. lpp., 21. un 22. punkts).

piešķirtās tiesības”²⁹. Kas attiecas uz jēdzienu “izmantošana komercdarbībā”, līdz šim judikatūrai ir bijusi tikai iespēja interpretēt šos terminus Regulas Nr. 40/94 9. panta 1. punkta un Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta un 6. panta 1. punkta kontekstā, vienmēr nosakot, ka attiecīgā preču zīme tiek izmantota “komercdarbības, kas ir vērsta uz ekonomiska labuma gūšanu, kontekstā, nevis privātajā sfērā”.

93. Manuprāt, šis dubultais pamatojums tomēr neatbilst pašam 8. panta 4. punkta *ratio legis*. Ar attiecīgo tiesību normu, pirmkārt, tiek noteikts īpašs pamats prasībām, kuras ir jāinterpretē neatkarīgi no prasībām, kas attiecas uz citiem iebildumu pamatiem, otrkārt, tā atbilst noteiktai loģikai, kas nav ne regulas 43. panta 2. punkta un ne vēl jo vairāk 9. panta 1. punkta loģika.

94. Arguments par tiesisko aizsardzību, ko izvirzījusi *Budvar* (prasība visos regulas noteikumos, kuros tā ir minēta, ir jāinterpretē vienādi), ir vērā ņemams, bet ne pietiekams,

lai pamatotu Pirmās instances tiesas viedokli. Ar minēto principu parasti ir noteikts, ka nenoteikta tiesību jēdziena interpretācijai ir jābūt vienādai, īpaši tad, ja viena tiesību akta divos noteikumos vai saistītos tiesību aktos tiek izmantota viena un tā pati terminoloģija (kā tas noteikti ir šajā gadījumā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, [tās pašas] regulas 9. panta 1. punktu un Direktīvas 89/104 5. panta 1. punktu un 6. panta 1. punktu). Tomēr šis interpretācijas kritērijs, saskaņā ar kuru identiskiem terminiem ir jāpiemēro viena un tā pati definīcija, nevar būt tik neelastīgs, lai absolūti neņemtu vērā kontekstu, kādā attiecīgais jēdziens tiek lietots. Šajā gadījumā šī prasība pilda pilnīgi atšķirīgas funkcijas atkarībā no normām, kurās tā ir ietverta.

95. Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā prasība, lai apzīmējums tiktu “izmantots komercdarbībā” ir noteikts kā viens no nosacījumiem, lai to varētu izmantot, iebilstot pret jaunas Kopienas preču zīmes reģistrāciju; tādejādi šeit ir runa par iebilduma pamata rašanos pret nolūku kādu preču zīmi reģistrēt kā Kopienas preču zīmi. Tās pašas regulas 9. panta 1. punktā turpreti šī frāze ir izmantota, lai aprakstītu Kopienas preču zīmei identiska vai līdzīga apzīmējuma izmantošanu, ko šīs preču zīmes īpašnieks var aizliegt. Šajā otrajā gadījumā attiecīgi mērķis ir — loģiski — ar visplašākajiem iespējamajiem noteikumiem garantēt Kopienas preču zīmes īpašniekam

29 — 2006. gada 11. maija spriedums lietā C-416/04 P *Sunrider*/ITSB (Krājums, I-4237. lpp., 70. punkts) un 2007. gada 13. septembra spriedums lietā C-234/06 P *Il Ponte Finanziaria*/ITSB (Krājums, I-7333. lpp., 72. punkts). Saistībā ar Direktīvas 89/104 10. panta 1. punktu skat. arī 2003. gada 11. marta spriedumu lietā C-40/01 *Ansul* (*Recueil*, I-2439. lpp., 43. punkts) un 2004. gada 27. janvāra rīkojumu lietā C-259/02 *La Mer Technology* (*Recueil*, I-1159. lpp., 27. punkts).

piederošo ekskluzīvo izmantošanas tiesību piemērojamību³⁰.

apzīmējumiem, ir jāpierāda tāds “izmantojums”, kas ir šī vārda cienīgs.

96. Šim nolūkam 8. panta 4. punktā frāze ir izmantota pozitīvā nolūkā, pieprasot nepieciešamo minimālo “izmantošanas sliekšni”, lai varētu iebilst pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju. Regulas 9. panta 1. punktā, gluži otrādi, frāze ir izmantota ar negatīvu nozīmi, lai pēc iespējas plašākā veidā aizliegtu “naidīgu” izturēšanos pret reģistrētu preču zīmi.

98. Attiecīgi, manuprāt, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā ietvertā prasība “izmantot komercdarbībā”, tāpat kā citas šajā tiesību normā ietvertās prasības, ir neatkarīgs jēdziens³¹, kurš ir jāinterpretē atsevišķi.

99. Pirmkārt, es uzskatu, ka, pat ja nav svarīgi, vai apzīmējums tiek izmantots, lai “radītu vai saglabātu tirgu”, tomēr tiek prasīta noteikta izmantošana komerciālā kontekstā, izslēdzot izmantošanu privātā sfērā, taču nepietiek, piemēram, tikai ar bezmaksas paraugu izdalīšanu.

97. Tas tomēr nenozīmē, ka būtu pareizi interpretēt 8. panta 4. punktu ar 43. panta 2. punkta palīdzību, kā tas ir darīts pārsūdzētajā spriedumā. Vēlos apgalvot, ka izmantošana komercdarbībā prasa atbilstošu interpretāciju, kas var būt vienīgi tāda, ka iebildumā, kurš tiek celts, izmantojot vienu no šiem

100. Otrkārt, tikpat saprātīgi šķiet pieprasīt, lai runa būtu par izmantošanu atbilstīgi attiecīgā apzīmējuma galvenajai funkcijai. Ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu gadījumā minētā funkcija ir garantēt patērētājiem produktu ģeogrāfisko izcelsmi un/vai zināmas produktam piemītošās īpašības.

30 — Tādam pašam mērķim atbilst Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkts un 6. panta 1. punkts. Piekritu savas kolēģes ģenerāldavokātes Šarpstones [Sharpston] apgalvojumam, ka Direktīvas 89/104 interpretācijā ir jāsaģlabā atbilstība Regulai Nr. 40/94 (secinājumi, kas sniegti 2009. gada 12. martā lietā C-529/07 *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (2009. gada 11. jūnija spriedums, Krājums, I-4893. lpp., 16. punkts)), taču es nedomāju, ka no tā var secināt, kā to šķiet ir darījusi *Budvar*, ka šai “atbilstībai” ir jāturpinās, ņemot vērā katra noteikuma funkciju. Šajā gadījumā tiek prasīta atbilstība starp direktīvas 5. panta 1. punktu un 6. panta 1. punktu un regulas 9. panta 1. punktu, jo tiem ir līdzīgs saturs (un uz tiem ir atsaucē šī brīža judikatūrā). Šīs tiesvedības definīcijas paplašināšana uz regulas 8. panta 4. punktu, manuprāt, nav tik acīmredzama.

31 — Faktiski apzīmējumam vajadzētu ne tikai iekļaut šo Kopienas prasību par izmantošanu komercdarbībā, bet arī atbilst izmantošanas līmenim, kas šajā gadījumā tiek prasīts dalībvalsts tiesību normās, lai šīs preču zīmes īpašniekam piešķirtu “tiesības aizliegt kādas nākamās preču zīmes izmantošanu” (regulas 8. panta 4. punkta b) apakšpunkts).

101. Šāda veida interpretācija (kas, manuprāt, ir saistīta ar tās spēju pielāgoties daudzajiem atšķirīgajiem 8. panta 4. punktā ietvertajiem apzīmējumiem) varētu piešķirt lietderību *Anheuser-Busch* argumentiem par to, ka *Budvar* ir izmantojusi apzīmējumu "BUD" kā preču zīmi, nevis, lai norādītu produkta ģeogrāfisko izcelsmi, ja tam tiek iesniegti pierādījumi.

b) Nepieciešamā teritorija, lai apstiprinātu "izmantošanu komercdarbībā"

i) Lietas dalībnieku argumenti

102. Otrs no šiem iebildumiem ir saistīts ar nepieciešamo teritoriju, lai apstiprinātu iepriekš minēto prasību par "izmantošanu komercdarbībā".

103. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi teritorialitātes principu un kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 167. un 168. punktā apgalvojot, ka šī noteikuma saturs "nenorāda, ka strīdīgais apzīmējums būtu jāizmanto tajā teritorijā, kuras tiesības tiek piemērotas, pamatojot minētā apzīmējuma aizsardzību". It īpaši Pirmās instances tiesa esot atsaukusies

uz nepieciešamību ņemt vērā pierādījumus, kurus *Budvar* sniegusi par [apzīmējuma] "Bud" izmantošanu Beniluksa valstīs, Spānijā un Apvienotajā Karalistē, lai gan iebildumi esot pamatoti ar ekskluzīvām tiesībām, kuras ir spēkā tikai Austrijā un Francijā.

104. Kā uzskata *Anheuser-Busch*, prasība par "izmantošanu komercdarbībā" attiecas tikai uz izmantošanu, kāda apzīmējumam ir bijusi tajā teritorijā, kurā tas ir attiecīgi aizsargāts. Tā to paredzot teritorialitātes princips, kas esot piemērojams intelektuālajam īpašumam vispār un it īpaši cilmes vietu nosaukumiem. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja atkārtoti izmanto argumentu par preču zīmju režīmu salīdzinājumu: ja ņemot vērā šo izmantošanu šajās citās teritorijās, 8. panta 4. punkta nesaskaņotajām preču zīmēm tiek piemērota labvēlīgāka attieksme nekā 8. panta 1. un 2. punktā [minētajām] preču zīmēm, jo attiecībā uz tām minētajā pantā ir pieprasīta "faktiska izmantošana" attiecīgajā teritorijā.

ii) Vērtējums

105. Saistībā ar šo otro iebildumu es piekritu apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijai, kas pamatota ar teritorialitātes principu, tomēr nepiekritu argumentācijai saistībā ar preču zīmju režīmu salīdzināšanu turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ.

106. Manuprāt, prasība veikt izmantošanas teritoriālo novērtēšanu ir neizbēgama, lai kāds būtu attiecīgais apzīmējums. Preču zīmju gadījumā Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktā īpaši ir pieprasīts, lai tiktu apliecināta faktiskā izmantošana “Kopienā” (ja ir jāaizstāv Kopienas preču zīme) vai “tajā dalībvalstī, kur agrākā preču zīme ir aizsargāta”. Šajā ziņā 8. panta 4. punkta “klusēšanu” tomēr nevar interpretēt kā vēlēšanos izslēgt kādu prasību, ko dabiski nosaka teritoriālā principa izmantošana, kas vispārējā kārtā ir piemērojama visām intelektuālā īpašuma tiesībām³².

107. Kopienas tiesību normās un tās judikatūrā ir piedāvāti daudzi šā principa piemērošanas paraugi.

108. No Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta, piemēram, izriet, ka sajaukšanas iespējas esamība, kas izriet no līdzības, no vienas puses, starp reģistrācijai pieteikto

preču zīmi un agrāko preču zīmi un, no otras puses, starp precēm vai pakalpojumiem, ko apzīmē šīs abas preču zīmes, ir jānovērtē no sabiedrības uztveres viedokļa tajā teritorijā, kurā ir aizsargāta agrākā preču zīme³³.

109. Direktīvas 89/104 3. panta 3. punkts, kurā ir noteikts izņēmums no spēkā neesamības iemesliem vai preču zīmes reģistrācijas aizlieguma, ja preču zīme lietošanā “ir ieguvusi atšķirtspēju”, neprecizē, kur minētā lietošana būtu jāpārbauda. Tomēr Tiesa ir interpretējusi, ka šim nolūkam “galvenā ir situācija attiecīgajā dalībvalstī (vai kā šajā gadījumā — daļā Beniluksa teritorijas), kurā ir konstatēti iemesli atteikumam”³⁴.

110. Vienlaikus Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punktā ir noteikts izņēmums no absolūtiem Kopienas preču zīmes reģistrācijas atteikuma iemesliem, ja “preču zīme tās izmantošanas rezultātā ir kļuvusi atšķirīga”, un judikatūrā ir

32 — Starp šī principa atzišanas pionieriem varam minēt Hāgenu [Hagens], kurš jau 1927. gadā universitātes diplomdarbā diskutēja par vācu doktrinā tradicionāli aizsargāto preču zīmi, apgalvojot, ka minētā tēze nav pieņemama, jo tās piemērošana izraisītu iejaukšanos suverēnu ārvalstu juridiskajā sfērā (Hagens, *Warenzeichenrecht*, Berline un Leipzig, 1927). Hāgena tēzi Vācijas Augstākā tiesa pieņēma kādā 1927. gada 20. septembra spriedumā, un tagad tā šķiet vispārpieņemta kā preču zīmju tiesību princips, lai gan starptautiskās vienošanās, kas galvenokārt ir veidotas uz savstarpējas rīcības principa pamata, manuprāt, mazina tās nozīmīgumu.

33 — Šajā ziņā skat. 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-412/05 P *Alcon*/ITSB (Krājums, I-3569. lpp., 51. punkts) un 2007. gada 13. septembra spriedumu lietā C-234/06 P *Il Ponte Finanziaria*/ITSB (Krājums, I-7333. lpp., 60. punkts).

34 — 2006. gada 7. septembra spriedums lietā C-108/05 *Bovemij Verzekeringen* (Krājums, I-7605. lpp., 22. punkts). Arī ģenerāladvokāte Šarpstone [*Sharpston*] savos secinājumos šajā lietā, kas sniegti 2006. gada 30. martā, piekrit, ka ir nepieciešama šo prasību teritoriālā novērtēšana, un norāda, ka atšķirībā no prasībām, kuras var attiecināt uz kādas valsts preču zīmēm, ja runa ir par Kopienas preču zīmēm, tad ir saprātīgi pieprasīt preču zīmes īpašniekam, lai tas norāda “uz atšķirtspēju, kas ir iegūta lietošanas rezultātā lielākā ģeogrāfiskā zonā” (45. punkts).

precizēts, ka preču zīmi var reģistrēt saskaņā ar minēto noteikumu tikai tad, ja var sniegt pierādījumus, ka “tās izmantošanas rezultātā tā ir ieguvusi atšķirtspēju Kopienas daļā, kurā šai preču zīmei atbilstoši šī [7.] panta 1. punkta b) apakšpunktam atšķirtspējas *ab initio* nav bijis. Minētā panta 2. punktā norādīto Kopienas daļu attiecīgajā gadījumā var veidot arī viena dalībvalsts”³⁵. Attiecīgi pietiek, ja kāda preču zīme ir zaudējusi atšķirtspēju vienā vienīgā dalībvalstī, lai apturētu tās reģistrāciju Kopienas līmenī, turpreti kopš brīža, kad Kopienas reģistrācijai paredzētā preču zīme ir ieguvusi tādu atšķirtspēju teritorijā, kur tā tiek aizsargāta, atteikuma pamatojums vairs nav piemērojams.

111. Visbeidzot, es uzskatu, ka tikai stingra teritorialitātes principa piemērošana ļauj ievērot 8. panta 4. punkta mērķus. Ja ar prasību “izmantošana komercdarbībā” vēlas garantēt, lai minētajam apzīmējumam šādi būtu zināma atpazīstamība sabiedrībā, loģiski būtu, ka šī izmantošanā iegūtā atpazīstamība būtu jāpārbauda saistībā ar teritoriju, kur šis apzīmējums ir aizsargāts, un nepietiek ar to, ka tas tiek izmantots noteiktā teritorijā (kas turklāt var būt arī ārpus Eiropas Savienības teritorijas robežām), kur aizsardzības nav.

c) Nepieciešamais periods, lai novērtētu “izmantošanu komercdarbībā”

i) Lietas dalībnieku argumenti

112. Trešais iebildums attiecas uz laika periodu, kas nepieciešams, lai novērtētu prasību “izmantošana komercdarbībā” un it īpaši tā *ad quem*.

113. Kā uzskata *Anheuser-Busch*, Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 169. punktā apgalvojot, ka no šīs tiesību normas neizriet, ka “iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums tika izmantots pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas”, bet gan “turklāt var tikt prasīts, lai tāpat, kā tas ir paredzēts saistībā ar agrākajām preču zīmēm, nolūkā izvairīties no agrāko tiesību izmantošanas, kuru izraisījis tikai iebildumu process, attiecīgais apzīmējums ir bijis izmantots pirms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma publikācijas *Bulletin des marques communautaires* [*Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*]”.

114. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turpretī uzskata, ka visām prasībām attiecībā uz iebildumiem pret preču zīmes reģistrāciju ir jābūt brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums par vēlāku preču zīmi un nav pamata iebildumu

35 — 2006. gada 22. jūnija spriedums lietā C-25/05 P *Storck/ITSB* (Krajums, I-5719. lpp., 83. punkts).

iesniedzējai piešķirt ilgāku laika posmu apzīmējuma, kurš ir pretrunā preču zīmei, kuras reģistrācija tiek lūgta, izmantošanai komercdarbībā.

ii) Vērtējums

115. Uzskatu, ka šajā jautājumā ir pamatots apelācijas sūdzības iesniedzējas vērtējums, ka apzīmējuma izmantošanai ir jābūt pārbaudītai pirms iesniegšanas, un tas nevar notikt līdz reģistrācijas lūguma publicēšanas brīdim.

116. Pirmkārt, un to iemeslu dēļ, kas jau ir norādīti šo secinājumu V daļā, likumdevēja klusēšanas dēļ arī šajā jautājumā ir jāveic neatkarīga interpretācija, izmantojot Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā minētos iebildumus.

117. No vienas puses, ir jānoraida pārsūdzētajā spriedumā ierosinātā 43. panta piemērošana pēc analogijas³⁶. Ar šo pamatojumu Pirmās instances tiesa nonāk lielās iekšējās

pretrunās, jo tikai dažus punktus iepriekš tā ir noraidījusi šādu pašu piemērošanu pēc analogijas saistībā ar koncepciju par “izmantošanu komercdarbībā”. Konsekvences labad, ja “izmantošanu komercdarbībā” interpretē kā atšķirīgu no 43. panta 2. punkta “faktiskās izmantošanas”, ir jānoraida pārsūdzētajā spriedumā veiktās temporālās prasības interpretācija. Tas turklāt arī nenozīmē, ka pie šī risinājuma varētu nonākt, vienkārši pēc analogijas piemērojot judikatūru par 8. panta 5. punktu³⁷, kas ir radusies pilnīgi citā kontekstā (iebildumi, kas pamatojas uz agrāku plaši pazīstamu preču zīmi). Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējas minētie spriedumi ir uzskatāmi par skaidru prioritātes principa piemērošanu, ko reglamentē rūpnieciskā īpašuma tiesības un kas ir jāņem vērā arī saistībā ar 8. panta 4. punktu.

118. Manuprāt, šim prioritātes kritērijam par atsauci ir jāizmanto jaunās Kopienas preču zīmes reģistrācijas lūguma datums un nevis tās publikācijas datums *Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*. Turklāt, ja runa ir par garantiju, ka iebildumā izmantotais apzīmējums ir bijis komercdarbības objekts, kas to nostiprinājis un piešķirjis nepieciešamo nozīmīgumu, lai varētu pamatoti iebilst pret jaunas Kopienas preču zīmes reģistrāciju, tad šķiet pamatoti pieprasīt, lai attiecīgais apzīmējums

36 — Lai gan šim nolūkam nav konkrēti minēts regulas 43. pants, pārsūdzētā sprieduma 169. punktā ir norādīts, ka kritērijs par publicēšanas datumu tiek pieprasīts “tāpat kā noticis ar agrākajām preču zīmēm”, kas ir skaidra norāde uz minētā noteikuma prasībām.

37 — Skat. 36. zemsvītras piezīmi.

būtu izmantots pirms minētā reģistrēšanas lūguma.

119. Cits risinājums varētu veicināt krāpšanu, ļaujot agrākās preču zīmes īpašniekam “improvizēt”, lai varētu to izmantot iebildumos, un mākslīgi izmantot šo apzīmējumu pārejas periodā, kas sākas pēc pieteikuma iesniegšanas reģistrā (ko, kā tas tika apstiprināts tiesas sēdē, ir iespējams uzzināt neformālā veidā) līdz publikācijai *Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*³⁸.

120. Savā iebildumu rakstā *Budvar* apgalvo, ka 8. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir konkrēti prasīts, lai tiesības izmantot apzīmējumu būtu iegūtas pirms brīža, kad tika iesniegts pieteikums par Kopienas preču zīmes reģistrāciju, vai — vajadzības gadījumā — pirms prioritātes datuma, kurš ir minēts Kopienas preču zīmes pieteikuma pamatojumā,

38 — Turklāt sēdē apstiprinājās, ka šis laika posms var ilgt vairākus mēnešus vai pat pārsniegt gadu, kā tas ir bijis dažu pieteikumu gadījumos, par kuriem ir runa šajā lietā. Šajos gadījumos risks, ka reģistrācijas pieteikums attiecīgās aprindās kļūs zināms vēl pirms tā publicēšanas, protams, ir lielāks. Fakts, ka vienīgā norādītā apzīmējuma izmantošana ir notikusi laika posmā starp preču zīmes reģistrācijas pieteikumu un tās publicēšanu, rada zināmas šaubas.

bet šīs pašas prasības netiekot attiecinātas uz prasībām par izmantošanu komercdarbībā. Līdz ar to *Budvar* uzskata par pieteikumu, ja tiesības, ar kurām tiks pamatoti iebildumi, būs iegūtas pirms preču zīmes pieteikuma iesniegšanas, lai gan šo tiesību izmantošana ir notikusi vēlāk — laika posmā pirms šī pieteikuma oficiālās publikācijas. Es nepiekritu šādai tiesību normas izpratnei. Manuprāt, šī redakcija netraucē attiecināt tās pašas temporālās prasības izmantošanas prasībām, turklāt būtu daudz loģiskāk, ja visas 8. panta 4. punkta prasības būtu saskaņotas laikā. Pretējā gadījumā, kā es jau to norādīju, sistēmu varētu viegli izmantot krāpšanai: ja tas, ko vēlas panākt, kā tas ir norādīts apelācijā pārsūdzētajā spriedumā, ir “izvairīties no agrāko tiesību izmantošanas, kas pamatota tikai ar iebildumu procedūru”, tad jānodrošina, ka apstrīdētā apzīmējuma izmantošana būtu notikusi vai nu ar Kopienas preču zīmes pieteikumu, vai bez tā, bet to varētu nodrošināt tikai tad, ja tiktu pieprasīts, ka izmantošana notiek pirms minētā pieteikuma iesniegšanas.

121. Visbeidzot, arī *Budvar* uzskata, ka reģistrācijas pieteikumu var piemērot pret trešo pusi tikai tad, ja tas ir bijis publicēts. Šis arguments, manuprāt, ir neefektīvs, jo te nav runa par fakta noteikšanu, kas izraisījis šos iespējamus iebildumus, bet ir jāpierāda, ka minētajam apzīmējumam ir zināma nozīme komercdarbībā.

d) Secinājumi

122. Ņemot vērā trīs iebildumu pamatotību, es uzskatu, ka jāizskata pirmā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa.

3) Apelācijas sūdzības pirmā pamata trešā daļa: par prasību “nebūt tikai vietējas nozīmes”

ir aizsargāts, un apzīmējumam var būt “nozīme” komercdarbībā tikai tad, ja tas šajā valstī tiek izmantots. Pats fakts, ka divu vai vairāku valstu tiesību akti piešķir ekskluzīvas tiesības kādam subjektam attiecībā uz īpašu apzīmējumu, nenozīmē, ka šim apzīmējumam tikai tāpēc vien būtu “nozīme” šo valstu komercdarbībā.

125. Tāpat *Anheuser-Busch* uzskata, ka aizsardzības ģeogrāfiskās piemērošanas joma, ko nosaka valsts tiesības, nav šim nolūkam atbilstošs kritērijs, jo pretējā gadījumā prasībai būtu attiecinātas dalībvalstu tiesības, kas būtu pretrunā tai judikatūrai, atbilstīgi kurai Kopienas preču zīmju tiesības ir autonomas un nav pakļautas valsts tiesībām (2007. gada 25. oktobra spriedums lietā C-238/06 P *Develey/ITSB*, I-9375. lpp., 65. un 66. punkts).

a) Lietas dalībnieku argumenti

123. Apelācijas sūdzības pirmā pamata trešajā daļā *Anheuser-Busch* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 179.–183. punktā ir kļūdaini interpretēts jēdziens “ne tikai vietējas nozīmes”.

124. Lai gan ir pieņemts, ka atbilstoši 8. panta 4. punktam apzīmējumam (un nevis tā izmantošanai) ir jāpiemīt “ne tikai vietējai nozīmei”, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka terminam “nozīme” noteikti ir jābūt saistītam ar tās valsts tirgu, kur šis apzīmējums

b) Vērtējums

126. Manuprāt, apelācijā pārsūdzētajā spriedumā ir veikta pārāk burtiska interpretācija, cieši saistīta ar 8. panta 4. punktu.

127. No vienas puses, ir skaidrs, kā teikts pārsūdzētajā spriedumā³⁹, ka frāze “ne tikai vietējas nozīmes” raksturo tikai apzīmējumu

³⁹ — 180. punkts.

un nevis tā izmantošanu komercdarbībā, galu galā tā attiecas uz apzīmējuma, nevis uz tā izmantošanas apjomu. To apstiprina dažu šā jēdziena valodu versiju analīze: itāļu versija ir viena no skaidrākajām, pievienojot saikli “un” (“contrassegno utilizzato nella normale prassi commerciale e di portata non puramente locale”), turpretī franču (“signe utilisé dans la vie des affaires dont la portée n’est pas seulement locale”), portugāļu (“sinal utilizado na vida comercial cujo alcance não seja apenas local”) vai vācu versijā (“eingetragenen Marke oder eines sonstigen im geschäftlichen Verkehr benutzten Kennzeichenrechts von mehr als lediglich örtlicher Bedeutung”) arī nerada šaubas, un ir grūti izvēlēties citu interpretāciju, pat ja formulējumi var radīt zināmas šaubas, kā tas ir spāņu versijā (“signo utilizado en el tráfico económico de alcance no únicamente local”) vai angļu versijā (“sign used in the course of trade of more than mere local significance”).

128. Tomēr, par spīti pārsūdzētajā Pirmās instances tiesas spriedumā minētajam, iepriekš minētais nevar nozīmēt, ka apzīmējuma nozīme būtu līdzvērtīga tā juridiskās aizsardzības ģeogrāfiskajam mērogam, nedz to, ka kādam apzīmējumam būtu plašāka nozīme par vietējo tikai tādēļ, ka tas ir juridiski aizsargāts vairāk nekā vienā valstī.

129. Kā jau norādīju, 8. panta 4. punkta prasības nav ierobežotas tikai juridiskajā jomā. Termini, kurus izmantojot Kopienas likumdevējs un pašu noteikumu mērķis pieprasa interpretāciju, kas ir saistīta ar faktiem, ar apzīmējuma nozīmi komercdarbībā⁴⁰.

130. Pirmkārt, termins “nozīme” un līdzvērtīgi termini, kas izmantoti pārējās valodu versijās, šķiet iekļaujamies faktu kategorijā, nevis aizsardzības noteikumu piemērošanas

40 — Es atsaucos uz vistuvāko interpretāciju, lai gan tā visos jautājumos nav obligāti identiska interpretācijai, kuru ITSB ir veicis jau minētajās “opposition guidelines”. Saskaņā ar ITSB viedokli 8. panta 4. punkta izpratnē apzīmējuma nozīmi nevar novērtēt vienīgi no ģeogrāfiskā aspekta, tam jāpamatojas arī uz “apzīmējuma izmantošanas ekonomisko dimensiju”, novērtējot izmantošanas intensitāti, amplitūdu, to preču vai pakalpojumu izplatību, kuriem šis apzīmējums ir izmantots, un reklāmu ar šo apzīmējumu. Šī pati Pirmās instances tiesa šo ITSB interpretāciju ir pārņēmusi punktu pa punktam citā spriedumā, kura datums ir nedaudz vēlāks par apelācijā pārsūdzētā sprieduma datumu: runa ir par 2009. gada 24. marta spriedumu apvienotajās lietās no T-318/06 līdz T-321/06 *Moreira da Fonseca/ITSB - General Óptica* (Krājums, II-649. lpp.). Pēc pašas Pirmās instances tiesas lūguma liela daļa no mutvārdu apsvērumiem tika veltīti atšķirībām starp abiem Pirmās instances tiesas spriedumiem. Lai gan *Anheuser-Busch* un ITSB piekrit, ka spriedumu pamatā ir dažādi fakti un dažādas tiesības, tomēr norāda, ka norādīto apzīmēju atšķirīgajai būtībai (ģeogrāfiskās izcelsmes norāde lietā *Budvar*, gluži otrādi, apgalvo, ka spriedums lietā *General Óptica* attiecas uz apzīmējumu, kurš ir aizsargāts vienīgi tā izmantošanas dēļ, tomēr šim faktoram, kā uzskata *Budvar*, nav nozīmes attiecībā uz cilmes vietas nosaukumiem, kuri pastāv un ir aizsargāti tikai tādēļ, ka ir reģistrēti, un attiecīgi uzskata, ka spriedumi nav pretrunīgi un ka 8. panta 4. punkta prasības jāvērtē ik reizi atsevišķi, ņemot vērā attiecīgā apzīmējuma būtību. Es šim *Budvar* viedoklim nepiekrītu.

teritoriālajā jomā⁴¹. Ideja atbilst jau minētajam faktam, ka 8. panta 4. punkts aptver dažādu apzīmējumu kopumu, kur dažus apzīmējumus aizsargā tikai izmantošana, bet citus — iepriekšēja reģistrēšana.

131. Otrkārt, pie šāda paša secinājuma tiek nonākts, pievēršoties Regulas Nr. 40/94 prasību kopumam, ko attiecina uz apzīmējumu, lai to varētu minēt par relatīvo atteikuma pamatojumu, izmantojot šā 8. panta 4. punktu. Kā tas turpmāk ir norādīts, minētās prasības var iedalīt divās lielās grupās: pirmkārt, valsts tiesību normas [tās, kas aplūkotas noteikumu a) un b) apakšpunktā], kuru nolūks ir nodrošināt, ka šis apzīmējums ir un agrāk ir bijis īpaši aizsargāts valsts līmenī, otrkārt, divas prasības (“izmantošana komercdarbībā” un “ne tikai vietējas nozīmes”), ko apelācijas sūdzības iesniedzēja noteikti uzskata par “Kopienas tiesību normu” autonomiem nosacījumiem un kas ir vērsti uz to, lai saglabātu iespējas iebilst pret apzīmējumiem, kuriem ir ne vien aizsardzība valsts līmenī, bet piemīt arī zināma komerciāla klātbūtne un nozīme.

41 — Spānijas Karaliskās akadēmijas vārdnīca paskaidro vārdu “alcance” [nozīme] kā “spēju sasniegt vai pārklāt kādu attālumu” (*capacidad de alcanzar o cubrir una distancia*); Francijas Akadēmija starp šā vārda nozīmēm iekļauj arī “portée” — “maksimālo iedarbības attālumu, izplatību, kādas parādības darbības lauku”. Īpaši izteiksmīgs ir vārds “significance”, kas lietots angļu tulkojumā un kas vārdnīcā *Cambridge Advanced Learner's Dictionary* ir uzskatīts par sinonīmu vārdiem “svarīgums” un “īpaša nozīme”.

132. Terminu “nozīme” ir grūti atdalīt no tirgus, kurā apzīmējums ir parādījies, un no tā izmantošanas. Tā nav nejausība, ka pirms apzīmējuma izmantošanas tiek runāts par “izmantošanu komercdarbībā”: lai gan prasības attiecas uz apzīmējumu, tā interpretāciju nevar atraut no konteksta. Jēdziens ir jāinterpretē kopumā.

133. Līdz ar to neregistrētās preču zīmes un pārējie 8. panta 4. punktā [minētie] apzīmējumi var darboties kā relatīvs atteikuma iemesls tikai tad, ja komercdarbībai piemīt mērōgs, kas nav tikai vietējas nozīmes⁴². Teritoriālā izplatība, saistībā ar kuru ir jāanalizē šī nozīme, ir tā telpa, kurā apzīmējumam ir juridiskā aizsardzība⁴³, taču pati šī aizsardzības pastāvēšana visā dalībvalsts teritorijā vai pat vairākās dalībvalstīs nenodrošina prasības par nozīmīgumu pārbaudi.

134. Iepriekš teiktais tiks apstiprināts arī tad, ja izmantosim, treškārt, teleoloģisko interpretāciju. Šīs prasības par nozīmīgumu iekļaušana atbilst, kā jau atkārtoti norādīju, likumdevēja vēlmei liegt pieeju 8. panta 4. punkta izmantošanai tiem apzīmējumiem, kuri nav

42 — Šajā ziņā skat. Fernández Novoa, C., *El sistema comunitario de marcas*, Madride: Montecorvo, 1995, 167. lpp., un skat. Mühlendahl, A., Ohlgart, D. un skat. Bomhard, V., *Die Gemeinschaftsmarke*, Mīnhene: Bech, 1998, 38. lpp.

43 — Tas izriet no iepriekš minētā teritorialitātes principa.

“pelnijuši” spējas kavēt līdzīgas preču zīmes reģistrāciju Kopienas līmenī⁴⁴.

135. Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 1. pantu reģistrēta Kopienas preču zīme ir spēkā un tiek aizsargāta visā Eiropas Savienības teritorijā. Tādējādi, lai agrāk neregistrētās tiesības varētu kavēt tādas Kopienas preču zīmes reģistrāciju, kas būtu spēkā 27 dalībvalstīs, tai ir jāpiešķir tik liels nozīmīgums, kas varētu pamatot, kāpēc šai preču zīmei būtu jābūt prioritārai par vēlāku Kopienas preču zīmi. Tās “nozīmei” ir jābūt tādai, kas tai potenciāli ļautu kavēt, turklāt visā Savienībā, kādas preču zīmes reģistrēšanu, un šī nozīme nevar attiekties vienīgi uz minēto tiesību teritoriālo mērogu.

136. Risinājuma interpretācija, ko pārsūdzētajā spriedumā piedāvā Pirmās instances tiesa, ir viegli pielāgojama tādiem apzīmējumiem, kuriem tāpat kā “Bud” līdz ar reģistrāciju tiek piešķirta likumīga starptautiska aizsardzība. Tomēr lielākajai daļai apzīmējumu, uz kuriem attiecas 8. panta 4. punkts, nav tādu īpašību.

44 — Šajā ziņā: Kitchin, D., Llewelyn, D., Mellor, J., Meade, R., Moody-Stuart, T. un Keeling, D., *Kerly's Law of Trade Marks and Trade Names*, Londona: Sweet & Maxwell, 2005, 274. lpp.

137. Pirmkārt, atsaucies prasība šķiet galvenokārt domāta apzīmējumiem, kuri ir aizsargāti tikai vienā dalībvalstī⁴⁵, nevis tiem skaitliski daudz mazsvarīgākiem gadījumiem, kad pastāv starptautiskā aizsardzība. Interpretēt “nozīmes” prasību kā sinonīmu juridiskās aizsardzības teritoriālajam mērogam nozīmētu *a priori* noliegt iespēju 8. panta 4. punktā minēt apzīmējumus, kuri ir aizsargāti visā vienas valsts teritorijā, taču ne ārpus tās robežām, jo to nozīme nekad nebūs lielāka par vietējo nozīmi⁴⁶. Lai šie apzīmējumi tiktu iekļauti, jēdzienam “nozīme” ir jāpiešķir mazāk burtiska nozīme, pieprasot, piemēram, lai apzīmējums būtu pazīstams teritorijā, kura ir plašāka par vienu pilsētu vai apgabalu.

138. Otrkārt, arī pārsūdzētajā spriedumā piedāvātais risinājums nav pielāgots tādiem apzīmējumiem, kuri, tāpat kā neregistrētas preču zīmes, rodas un iegūst aizsardzību izmantojuma dēļ, bez nepieciešamības veikt iepriekšēju reģistrāciju. Šādos gadījumos, kas visvairāk atbilst šeit analizētajai tiesību normai, izmantošanas nozīmīgumu un

45 — Tāpēc ir jāatsaucas uz “dalībvalsts tiesībām, kas attiecas uz minēto apzīmējumu”.

46 — No Pirmās instances tiesas interpretācijas varētu secināt, ka tikai starptautiska aizsardzība garantē šo nozīmību (šajā ziņā skat. pārsūdzētā sprieduma 181. punktu: “izvirzītās agrākās tiesības nav tikai vietēja mēroga tiktāl, ciktāl to aizsardzība saskaņā ar Lisabonas vienošanās 1. panta 2. punktu un divpusešās konvencijas 1. pantu ir spēkā arī ārpus to izcelsmes teritorijas”).

juridiskās aizsardzības nozīmīgumu nav viegli atdalīt.

nesaraujamas saites starp nozīmi un aizsardzības teritoriālo mērogu tādā ziņā, kā tas ir piedāvāts pārsūdzētajā spriedumā.

139. Visbeidzot, un pretēji tam, kas norādīts pārsūdzētā sprieduma 180. punktā, es uzskatu, ka Regulas Nr. 40/94 107. punkts nav pret runā šeit piedāvātajai interpretācijai.

141. Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, es uzskatu, ka, pat ja tāda ģeogrāfiskās izcelsmes norāde, kāda ir “Bud”, saskaņā ar starptautisku vienošanos ir aizsargāta vairāk nekā vienā valstī, prasība par “ne tikai vietēju nozīmi” tiks izpildīta tikai tad, ja būs iespējams pierādīt (kā tas, šķiet, ir šajā gadījumā), ka preču zīme ir pazīstama un izmantota vienā no tām valstīm, kurā tā ir aizsargāta.

140. 8. panta 4. punkts darbojas paralēli šim 107. pantam, kas ļauj “lidzās pastāvēt” jaunajai Kopienas preču zīmei un agrākam vietējas nozīmes apzīmējumam, nosakot, ka vietējas nozīmes tiesību īpašnieks (kuras nevar izmantot, lai pamatotu iebildumus pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju, bet kuras ir aizsargātas kādā dalībvalstī), “var iebilst pret Kopienas preču zīmes izmantošanu tajā teritorijā, kur viņa tiesības ir aizsargātas”. No noteikuma izriet, ka vietējai nozīmei atbilst aizsardzība, kas ir ierobežota dalībvalsts teritorijā, bet plašākai nozīmei atbilst aizsardzība visā Eiropas Savienībā⁴⁷, taču Kopienas līmeņa aizsardzība (izmantojot veiksmīgu iebildumu pret vēlākas preču zīmes reģistrāciju) tiek piešķirta vienīgi tad, ja juridiskā aizsardzība ir vairāk nekā vienā dalībvalstī. Ar 107. pantu, manuprāt, nepietiek, lai izveidotu

142. Tāpēc es uzskatu, ka apelācijas sūdzības pirmā pamata trešā daļa ir jāpieņem.

4) Secinājums

Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, ierosinu Tiesai pieņemt apelācijas sūdzības pirmā pamata otro un trešo daļu, bet nepieņemt pirmo daļu.

47 — Pamatojoties uz šo ideju, Fleckenstein uzskata, ka abi panti veido “sistēmu”: Fleckenstein, J., *Der Schutz territorial beschränkter Kennzeichen* (Peter Lang — *Europäische Hochschulschriften*, Frankfurt pie Mainas, 1999), 104. lpp.

B — Par apelācijas sūdzības otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta un 74. panta 1. punkta pārkāpumu

145. Pirmkārt, ir jāizpēta, vai Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktā ir noteikts, ka ITSB *ex officio* ir jāpārbauda tiesvedības procesu stāvoklis un rezultāti attiecīgajās dalībvalstīs, un līdz ar to, vai attiecīgo valstu tiesu nolēmumi šajā ziņā rada vispārzināmus faktus.

1) Lietas dalībnieku argumenti

143. Apelācijas sūdzības otrajā pamatā, kas attiecas uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta un 74. panta 1. punkta prasību pārkāpumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 199. punktā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, nosakot pienākumu Apelāciju padomei pēc savas ierosmes pētīt piemērojamās valsts tiesības, tostarp judikatūru attiecībā uz *Budvar* tiesībām aizliegt izmantot jaunāku preču zīmi, atsaucoties uz ģeogrāfiskās izcelsmes norādi. Uzskatot, ka ar valsts procedūru varēja iepazīties, izmantojot vispārpieejamus avotus, un ka tādējādi tika radīts vispārzināms fakts, uz kuru neattiecas pierādīšanas pienākums, kuru regulas 74. pants nosaka iebildumu iesniedzējam, Pirmās instances tiesa pārkāpa šo tiesību normu, saskaņā ar kuru iebildumu procesā ITSB būtu tikai jāpārbauda lietas dalībnieku iesniegtie fakti, pierādījumi un argumenti.

2) Vērtējums

144. Ar šo otro apelācijas sūdzības pamatu rodas divi atsevišķi jautājumi:

146. Anulētajos spriedumos ITSB Apelāciju padome ņēma vērā tikai zināmu skaitu Francijas un Vācijas tiesu spriedumu, kuros preču zīmes “Bud” īpašniekiem neļāva aizliegt *Anheuser-Busch* izmantot šo zīmi attiecīgo valstu teritorijās. Toreiz šo valstu spriedumi vēl nebija galīgi, bet Apelāciju padome neņēma vērā šo faktu, ko *Budvar* nebija minējusi.

147. Manuprāt, ITSB Apelāciju padomes *modus operandi* nevainojami ievēroja tiesību normas, kas nosaka iebildumu procedūru, un it īpaši vispārējos noteikumus par pierādījumu pārbaudi, kas minēti Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktā. Pēc tam, kad šajā tiesību normā ir vispārēji paredzēts pienākums ITSB pēc savas ierosmes veikt faktu pārbaudi, minētajā tiesību normā ir noteikts, ka “tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, Birojs aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas, pārbaudi”.

148. Tomēr pierādīšanas pienākums pilnībā ir iebildumu iesniedzējam un ITSB nevar pārņemt to, ka nav ņemts vērā kāds tiesas spriedums, kurš, neraugoties uz Pirmās instances tiesas apgalvojumu, nav uzskatāms par “vispārzināmu faktu”. Lai gan avoti, kas būtu varējuši iesniegt šo informāciju, Apelāciju padomei bija “pieejami”, tieši ieinteresētajam lietas dalībniekam, nevis [Apelāciju] padomei, būtu jāpārbauda visi dati, kuri attiecas uz tiesas procesu un, it īpaši jāpārbauda, vai attiecīgās dalībvalsts tiesas spriedums ir vai nav galīgs.

izmantošanu un ka nepietiek, ja tam pieder abstraktas tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu.

150. Ja tāda ir bijusi apelācijas sūdzības iesniedzējas interpretācija, tad es tai nevaru piekrist. Manuprāt, ir skaidrs, ka 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta prasības tikai nosaka tiesības iebildumu iesniedzējam abstrakti izmantot šīs tiesības kā iespēju aizsargāt savu apzīmējumu valsts līmenī. Iebilst ir iespējams vienmēr, kamēr ir tādas tiesības, lai gan tās nav nedz īstenotas, nedz juridiski īpašā veidā atzītas.

149. Otrkārt, šī apelācijas sūdzības otrā pamata argumentācijā apelācijas sūdzības iesniedzēja netiešā veidā, kā iespējamo pierādījumu, norāda otru iebildumu. *Anheuser-Busch* apgalvo, ka “Apelāciju padomes rīcībā ir pierādījumi, ka *Budvar* ir nesekmīgi mēģinājusi panākt, lai valsts tieslietu sistēmā tiktu atzītas tiesības, kas tagad tiek minētas, iebilstot pret Kopienas preču lūgumu, ko iesniegusi *Anheuser-Busch*. [...] *Budvar* nav bijis pieejams neviens spriedums, kas ļautu atzīt tā tiesības 8. panta 4. punkta izpratnē”. Apelācijas sūdzības burtiska interpretācija varētu likt domāt, ka *Anheuser-Busch* regulas 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu saprot tā, ka iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka tas ir tiesīgs aizliegt vēlākas preču zīmes

151. Varētu iebilst, ka, vienmēr pieprasot abstraktas tiesības, zaudē nozīmi jebkāds pamatojums par procesuālo situāciju valstī (vai tiesību atzīšanas spriedums ir vai nav galīgs). Tomēr tādu attiecīgās valsts spriedumu (galīgu vai nē) esamība, ar kuriem, kā tas ir šajā gadījumā, ir liegtas tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu, var norādīt, ka šo tiesību nav.

152. Par spīti šim pēdējam precizējumam, es uzskatu, ka apelācijas sūdzības otrais pamats ir jāpieņem.

tiesai šādu pārbaūžu veikšanai un jauna lēmuma pieņemšanai atbilstoši šim pārbaudēm.

C — Apelācijas sūdzības novērtējums un lietas nodošana Vispārējai tiesai

153. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka apelācijas sūdzība ir jāapmierina, pieņemot apelācijas sūdzības otro pamatu un pirmā pamata otro un trešo daļu, un minētais tiesas spriedums ir jāatceļ.

155. It īpaši Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai *Budvar* ir apstiprinājusi “Bud” izmantošanu “komercdarbībā” pirms datuma, kad *Anheuser-Busch* iesniedza pirmo lūgumu reģistrēt “Bud” kā Kopienas preču zīmi. Šim nolūkam Vispārējai tiesai būtu jāizmanto prasības par “izmantošanu komercdarbībā” neatkarīga interpretācija, proti, tāda, kas nav pielīdzināta judikatūrai attiecībā uz šo pašu formulējumu, bet šīs pašas regulas 9. panta 1. punkta kontekstā.

VII — Tiesāšanās izdevumi

154. Ciktāl šķiet, ka pamanītās kļūdas var novērst vienīgi pēc faktu izvērtēšanas, es uzskatu, ka lieta nav tādā stadijā, lai Tiesa to varētu atrisināt saskaņā ar savu Statūtu 61. panta pirmo daļu, tāpēc iesaku to nosūtīt Vispārējai

156. Tā kā tiek ierosināts lietu nodot atpakaļ Vispārējai tiesai, tai ir jāpieņem lēmums par tiesāšanās izdevumiem, kas radušies sakarā ar šo apelācijas tiesvedību.

VIII — Secinājumi

157. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai:

- 1) apmierināt apelācijas sūdzību, ko *Anheuser-Busch* iesniedza par spriedumu, ko Pirmās instances tiesas pirmā palāta 2008. gada 16. decembrī pasludināja apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06;
- 2) nosūtīt lietu Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.